

VEZÉRCIKK

Szemléletváltás • BL

Az Úr Jézus magára vállalta minden ember bűnét, és meghalt vétkeink miatt. A büntetés Őt sújtotta, tehát mindnyájan ellene vétkeztünk. Ezért jogosan, az érintettség jogán bocsátott meg minden bűnt. Földi küldetésének legfontosabb célja és értelme a bűnbocsánat volt. János így tanít: *Aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van, mert az ördög cselekszi a bűnt kezdettől fogva. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.* 1Jn 3,8. Máshol: Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája. Jn 8,34. Jézus azonosítja a bűnt az ördöggel. Az ördög minden tette gonoszság, és minden bűn hozzá tartozik. Jézus a bűnbocsánattal megsemmisítő csapást mért a sátánra. Legyőzte. Minden munkáját, létének alapját rontotta le. Ez a győzelem lett a miénk, amikor elfogadtuk bűnbocsánatát, Isten Fiaként értünk és miattunk történt váltságshalálát.

Jézus azt mondta: „*Jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije*” Jn 14,30. Ha bűn van az ember életében, az lehetőséget ad a sátánnak, hogy szabadon beléphessen oda. Van ott valami, ami az övé. Aki megszabadul a bűntől, az kiutasíthatja az ördögöt. A bűnbocsánat, a vétkek eltörlése kihúzza a lába alól a talajt. Minden megbocsátott bűn szűkíti a mozgásterét, kiszakít egy részt a sötétség birodalmából.

A bűnök megbocsátásának lehetősége hatalom. Ez a krisztusi „*minden hatalom*” legfontosabb eleme. Jézus ezt a hatalmat továbbadta a benne hívőknek, amikor Szentlelkével ruházta fel őket. „*... Vegyetek Szent Lelek: Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak; a kikéit megtartjátok, megtartatnak.*” Jn 20,22–23.

Ez a hatalom, mint minden hatalom, nemcsak lehetőség, hanem felelősség is. A legnagyobb felelősség, hogy keménységünk miatt sokan elkárhoznak, és mi is elveszítjük a bűnbocsánatot.

Ha igazán megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, győzelmet veszünk a sátán felett. Erővel elveszünk valamit, ami az övé volt. Kiszakítunk egy részt az országából. Egy adott helyzetben lefegyverezzük, és erőt veszünk felette. A bűnbocsánat által megköjtjük a kezét, és embereket szabadíthatunk ki fogságából. Nem tudja elkapkodni az Ige magját, és a Krisztusról szóló bizonyosságtétel eljuthat embertársunk szívébe. „*hogyan mehetne be valaki egy erős ember házába, és hogyan rabolhatná el annak javait, ha előbb meg nem kötözi azt az erős embert? Akkor azonban kirabolhatja a házát.*” (Mt 12,29 – Károli).

Ne úgy éljük meg a megbocsátást, mint egy nehezen teljesíthető házi feladatot, mint a vélt vagy valós igazságunkról való kényszerű lemondást, ne úgy, mint egy fenyegető kötelezettséget! Nem körülöttünk forog a világ, sérelmeink elengedése elsősorban nem a saját üdvösségünk miatt fontos. A legkeményebb sértések között is tudjuk és éljük át, hogy megbocsátásunk győzelem a sátán felett. Diadal! Hasonló ahhoz, ahogyan Jézus a kereszten legyőzte őt. Ennek a győzelemnek az alapja az értünk meghalt Istenfia bűnbocsátó szeretetébe vetett hit. Győzelmünk a vele való azonosulásban van elrejtve.

Amikor megbocsátunk, „*a békességnek Istene megrontja a sátánt*” lábaink alatt. (Róm 16,20 – Károli)

TANÍTÁS

A pünkösd gyülekezet hét jellemzője • Paul Gracza

Isten nagyszerű ajándékot adott a gyülekezetnek, amikor elküldte Szentlelkét. Pünkösd napján megnyílt a menny, és Isten elküldte megígért ajándékát, a Szentlelket a világba. Ma a pünkösd hívők az egész világon részesei ennek az ajándéknak, és tagjai a Lélekkel telt hívők növekvő családjának. Minden igazán pünkösd hívő szíve vágya, hogy aktív és fontos tagja legyen egy élő, helyi gyülekezetnek, ahol az Úr erős, folyamatos jelenlétét tapasztalja. Ez nem csupán vágyalom a pünkösd hívők részéről, hanem szívük, lelkük jogos igénye. Ugyanakkor ez alapvető bibliai igazság is. A pünkösd hívőknek és a pünkösd gyülekezeteknek Istentől kapott felelősségük, hogy megértsék, mit jelent pünkösdinek lenni, és hogyan hat ez minden egyes személy és helyi gyülekezet életére.

A Biblia világos útmutatást és bátorítást ad a gyülekezet életével kapcsolatban. Az a minta, amit az első gyülekezetben látunk az Apostolok cselekedeteiről írt könyvben és más újszövetségi könyvekben, sokat segít Krisztus mai testének, hogy megértse, milyen felelősséggel tartozik Istennek, gyülekezetének és a világnak. Ez alapvető minta, de különös jelentőségük van azoknak a közösségeknek, amelyek Lélekkel teltek. Az első gyülekezet alapvető jellemzői olyan tulajdonságok, amelyeket az első hívők életében is meg lehetett látni. Azok, amelyek megtalálhatók az ősegyházban, meg kell lenniük a mai pünkösd közösségekben is.

Sok alapigazság kapcsolódik a pünkösd gyülekezetek életéhez. Ez a tanulmány csupán hetet elemez a legfontosabb alapigazságok és jellemzők közül. Nem teljes a felsorolás, és az egyes témákkal is a teljesség igénye nélkül foglalkozik, de képessé teszi az olvasót arra, hogy megvizsgálja, mi van a szívében, és értékelje saját gyülekezete folyamatos lelki/szellemi életét. Köztudott, hogy minden gyülekezet eltérő és egyedi vonásokat mutat a benne lévő személyiségek, a prédikációk és a dicsőítés stílusa, az istentisztelet formája és sajátos hangsúlyai tekintetében. Ugyanakkor ezek az alapvető jellemzők nélkülözhetetlenek, ha a pünkösd gyülekezetek tényleg pünkösdiek akarnak lenni, nemcsak a nevükben, hanem tulajdonságaikban és gyakorlataikban is.

Olyan gyülekezet, amelynek ereje van a tanúságra

Jézus a mennybemenetele előtti pillanatokban hangsúlyozta a Szentlélek ajándékának fontosságát, amelyet tanítványai meg fognak kapni, hogy a gyülekezetnek legyen ereje a bizonyoságtételre és az evangélizálásra. Jézus a Lk 24,46–49-ben ezt állítja:

„Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: és prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve. Ti vagytok pedig ennek bizonyosságai. És ímé én elküldöm titeket az én Atyámnak ígértét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztatok mennyei erővel.”

A Cselekedetek könyve is hangsúlyozza azt az alapigazságot, hogy a Szentlélek azért adatott, hogy biztosítsa az erőt az evangélizálásra. Az 1. rész 8. versében Jézus ezt mondja: „De *vesztek erőt*, minekutána a Szentlélek eljő reátok, és lesztek nékem *tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a föld végső határáig.*” Bibliai bizonyíték ez arra, hogy a Szentlélek pünkösd napján történő elküldésének fő célja az volt, hogy megerősítse és felhatalmazza a gyülekezetet az evangélizálásra. Isten terve és szándéka látható Péter prédikációjából az ApCs 2-ben. Péter a Szentlélek kenete alatt prédikált a feltámadott Krisztusról, és azon a napon háromezren csatlakoztak a gyülekezethez. Amikor a hívők összegyülekeztek az ApCs 4 szerint, mindannyian azért könyörögtek, hogy Isten

képesítse őket az ige hirdetésére nagy bátorsággal (4,29). Miután imádkoztak, megremegett az a helyiség, ahol együtt voltak, és „*betelének mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten beszédét bátorsággal szólják vala*”. Az ApCs 4,33 emlékezteti továbbá a keresztényeket, hogy „*az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon*”.

A pünkösdi gyülekezet egyik fő jellemzője, hogy betelik Isten erejével, és a tagok ezzel az erővel hirdetik az evangéliumot és evangélizálnak. A pünkösdi gyülekezet erő nélkül olyan, mint amely nem ég az evangélizálásért. Erő nélkül olyan, amelyből hiányzik a bátorság, nincs látása az elveszettek megmentésére. Ugyanakkor az erővel rendelkező pünkösdi gyülekezet tele van vágygal, hogy hirdesse az evangéliumot az elveszettek között. Az erővel rendelkező pünkösdi gyülekezet bátor, és nem szégyelli az evangéliumot, tudatosítja tagjaiban az evangélizálásra vonatkozó elképzelését.

Jelentősége van annak, hogy Isten a pünkösdi napját választotta Lelkének kiárasztására. A pünkösdi a zsidó szent év második nagy ünnepe volt. Aratási ünnep, amikor megkezdődött a gabona aratása, és az első termést bemutatták Istennek. Hasonló módon a pünkösdi jelképezi a gyülekezet számára Isten lelki aratását a világban. A gyülekezet Isten eszköze, amit felhasznál az aratásban. A Szentlélek keresztsége által Isten erőt adott gyülekezetének e nagy feladat elvégzésére. A pünkösdi gyülekezet olyan közösség, amelynek van ereje a bizonyágtételre és az evangélizálásra.

Imádkozó gyülekezet

A pünkösdi gyülekezet odaszánta magát az imádságra. Az egész Újszövetségben konkrét példákat találunk az ima fontosságára, és arra, hogyan hitt az első gyülekezet az ima erejében. Az ősegyház életével kapcsolatban az egyik kulcs igeszakasz az ApCs 2,42–47. Ha hiteles képet szeretnénk kapni a Szentlélekkel telt gyülekezetről Jézus mennybemenetele után, akkor ez az igeszakasz alapvető jelentőségű. Ezekben az igeversekben azt látjuk, hogy az első gyülekezet *imádkozó gyülekezet* volt. A nehézségek és az üldözés idején a gyülekezet imádkozott. Amikor útmutatásra volt szükségük, imádkoztak. Válaszul Isten kijelentette akaratát. Ima közben Isten szólt hozzájuk, látomásokat kaptak és gyógyulások történtek. Pünkösdi hívőként tudjuk, hogy lelki életünkben milyen fontos szerepet *kell* kapnia az imádságnak. Szívünkkel és értelmünkkel egyaránt tudjuk, hogy az ima a Lélekkel telt élet egyik legfontosabb alkotóeleme. Annak is tudatában vagyunk, hogy naponta szellemi harcban állunk – nem test és vér ellen –, hanem fejedelemségek és hatalmasságok ellen. Mindezek ellenére ez olyan terület, ahol a mai gyülekezet és az egyes pünkösdi hívők általában nem állnak hivatásuk magaslatán. Talán a mai tipikus pünkösdi gyülekezet legkevésbé látogatott alkalmak az imaösszejövetel. Legtöbben nem fordítanak elég időt és energiát az imádságra. Ugyanakkor azt látjuk, hogy az első gyülekezet odaszánta magát az imára, és válaszokat vártak az imáikra. Tény, hogy amikor imádkoztak, ezt hittel tették, bízva abban, hogy Isten készen áll gondoskodni a szükségükről. Az ApCs 1,14-ből kiderül, hogy a hívők engedelmessé váltak Krisztus parancsának. Visszatértek Jeruzsálembe és vártak. Várakozás közben imádkoztak, és a Szentírás szerint: „*egy szívvel-lélekkel foglalatosak voltak az imádkozásban*”. A pünkösdi élményben mindig van emberi felelősség. A pünkösdi gyülekezetnek és a pünkösdi hívőknek szükségük van Isten erejének kiáradására ahhoz, hogy elvégezzék munkájukat, és oda kell adniuk önmagukat Neki az imádságon keresztül. A pünkösdi gyülekezet imádkozó gyülekezet és a pünkösdi hívő imádkozó hívő.

Biblikus prédikálásra és tanításra elkötelezett gyülekezet

A Szentlélek az Igazság Lelke, aki a Szentírás emberi szerzőit ihlette. A Cselekedetek könyve megint odairányítja figyelmünket az egészséges bibliai tanítás fontosságára. A 2. rész 42. verse arra emlékeztet, hogy az első hívők „*foglalatosak voltak az apostolok tudományában*”.

Ez az igevers bemutatja a pünkösdi napja utáni gyülekezetet, és illusztrálja szokásos, mindennapi életét. A mai-aknak teljesen odaszántnak és hűségessé kell lenniük Krisztus és az apostolok tanításához. Oda kell szentelnie magát arra, hogy tanulmányozza Isten Igéjét, engedelmessé legyen neki, és ne féljen kiállni olyan igazságokért, amelyeket a Szentírás fontosnak tart. Nagy igazságai nem túl magasak, és nem is túl emelkedettek ahhoz, hogy ne lennének érthetőek. Nem is távolodtak el hétköznapi életünk eseményeitől. Az olyan alapvető tanításoknak, mint amilyen az üdvösség, a Szentlélekkeresztesség, kegyelem, bűnök bocsánata, hit, szabadság Krisztusban, imádság és gyógyulás hitünk sarokkövei, aktív részét kell képezniük a Krisztussal való járásunknak. A pünkösdi gyülekezetnek elkötelezettnek kell lennie a Szentírás egészséges értelmezésére és tanítására. Ez a tanítás és nevelés elkötelezetté tesz a tanítványságra, és arra, hogy tovább segítsük a hívőket a hitükben. Ez nélkülözhetetlen része a gyülekezet mindennapi életének.

Isten Igéje a hívő ember életében a Lélek kardja, mely hatékony fegyver bármilyen kísértés ellen és a szellemi harcban, valamint minden ellenséges helyzetben. Reménységet, vigasztalást, békességet és örömet hoz. Intést, feddést és az igazságban való nevelést is. Isten Igéje életet hoz. Ezért kell a pünkösdieknek odaszántniuk magukat az egészséges prédikálásra és tanításra. Amikor Péter Kornélius házában volt, az ApCs 10 szerint, elkezdett beszélni Kornélius háznépének. Visszaidézte, hogy milyen volt Krisztus élete, és elmondta nekik a feltámadott Úr evangéliumát. A 44–46. versekben ezt olvassuk: „*Mikor még szólá Péter ez igéket, leszálla a Szentlélek mindazokra, akik hallgatják vala e beszédet.*” És elálmélkodtak a zsidóságból való hívek, mindazok, akik Péterrel együtt mentek, hogy a pogányokra is *kitöltetett a Szentlélek ajándéka. Mert hallják vala, hogy ők nyelveken szólnak, és magasztalják az Istent.*” Azok a pünkösdi gyülekezetek, amelyek elkötelezték magukat arra, hogy aktívan hirdessék és tanítsák az evangéliumot, látni fogják, hogy sokan jönnek Krisztushoz és megkeresztelkednek Szentlélekkel.

Bibliai közösségre elkötelezett gyülekezet

A hívők bibliai közössége igazi sarokköve a pünkösdi gyülekezetnek. Újból az ApCs 2,42–47 mutatja meg számunkra az első gyülekezet normáját, és a Lélekkel telt hívők közötti kapcsolatok egy részét. Az igazi belemerülés a Szentlélekbe el fogja mélyíteni a más hívők iránti szeretetet és a törődést velük, ez pedig egységet eredményez Krisztus testében, ami Isten szívét tükrözi. Az első gyülekezet *odaszánta magát a közösségre.* A 44–46. versekben ez áll: „Mindnyájan pedig, akik hívének, *együtt valának,* és mindenük köz vala. És jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége vala. És mindennap *egyakarattal* kitarva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala ededelben örömmel és tiszta szívvel, dicsérve az Istent és az egész nép előtt kedvességet találva.” Ennek a közösségnek a gyökere és alapja az volt, hogy az első hívők szíve, lelke egybeforrt. Amikor a tanítványok Jeruzsálemben várták, hogy Isten elküldje a megígért Szentlelket, akkor az Ige arról szól, hogy mindnyájan egy szívvel-lélekkel imádkoztak (ApCs 1,14). A pünkösdi napján a hívők mind együtt voltak (ApCs 2,1). Továbbá az ApCs 4-ben leírt imájukat követően, amikor megrendült az összejövetele helyük, és mindnyájan beteltek Szentlélekkel, a 32. versben ezt olvassuk: „*A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy vala.*” A Szentlélek hoz egységet a gyülekezetbe, egységet a hívők közé. Mint pünkösdieknek, nekünk különösen érzékenyeknek kell lennünk a Lélek egyesítő munkájára, és szeretettel, segítőkészséggel, örömmel, bátorítással és erővel kell közelednünk egymáshoz. A pünkösdi gyülekezet a testvérekkel való közösségben gyökerezik a Krisztus testén belül. Ez nem azt jelenti, hogy vissza kell térnünk egyfajta vagyonszövetségi életmódra. Azt viszont jelenti, hogy meg kell halnia az önzésnek, a saját szükségleteink elötrébe helyezésének, meg kell halnia az önközpontú indítékoknak, és adnunk kell, „*amint kinek-kinek szüksége van*” (ApCs 2,45). Az igazán pünkösdi gyülekezet odaszántja magát a hívők közösségére

mindennap.

A Lélek ajándékainak használatára elkötelezett gyülekezet

Amikor a pünkösd napja eljött, az összegyülekezett hívők mind megteltek Szentlélekkel. Első fizikális megnyilvánulásuk az volt, hogy más nyelveken szóltak. Miközben a nyelveken szólás normális, első fizikális reagálásnak tűnik a Szentlélekkel való betöltekezésre, az első gyülekezet ugyanakkor megtapasztalta a lelki ajándékok széles skáláját, amelyek ma is rendelkezésre állnak, hasznosak, és vágni kell rájuk. Végig a Cselekedetek könyvében, és Pál több levelében látjuk a Lélek ajándékainak aktív működését a gyülekezet életében. Az első gyülekezet megtelt fentről jövő erővel, és nyíltan használta az ajándékokat. Az 1Kor 12,8–10-ben leírt kilenc ajándék: bölcsesség beszéde, tudomány beszéde, gyógyítás, hit, csodatevő erők munkái, prófétálás, lelkeknek megítélése, nyelvek nemei és a nyelvek magyarázása. A Léleknek ezek a megnyilvánulásai azért adattak, hogy építsék és megszenteljék a gyülekezetet (1Kor 12,7). Szeretném aláhúzni, hogy ezek az ajándékok az első gyülekezet életének normális és aktív részét képezték. Az ajándékok működése a gyülekezet folyamatos hatékonyságának elengedhetetlen feltétele volt. Amikor az apostolok prédikáltak és hirdették az evangéliumot, jelek és csodák történtek: az emberek meggyógyultak betegségekből, megszabadultak a démonoktól és a bűnből. Hit által lerombolták a sátán erődítményeit, és létrejött az Isten országa az emberek életében, otthonokban és városokban.

A Szentlélekkel való beteljesedés pünkösd napján kezdeti beteljesedés volt, amely megnyitotta a mennyet, és lehetővé tette, hogy Isten ereje lejjön a földre természetfeletti módon. Ugyanakkor a pünkösd, Lélekkel telt élet azt jelenti, hogy a gyülekezet és az egyén továbbra is betöltekezve marad a kezdeti megtapasztaláson túl. Az Ef 5,18-ban Pál azt írja, hogy „legyetek telve Szentlélekkel”. Ebben a parancsban szerepel az a jelentés, hogy „ismételten betelve lenni” vagy „folyamatosan betelve lenni”. A mai gyülekezeteknek és pünkösd hívőknek meg kell érteniük, hogy ha hatékonyak akarnak lenni a misszióban, és hűségesek a nekünk adott feladat elvégzésében – *lesztek nekem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában, és Samáriában és a föld végső határáig* –, akkor naponta működniük kell a Szentlélek ajándékainak. Így a pünkösd gyülekezet olyan gyülekezet lesz, amely hisz a Szentlélek ajándékaiban, és él azokkal.

Olyan gyülekezet, amelyben látható a Lélek gyümölcse

Az a pünkösd gyülekezet, amely megtapasztalja a Lélek erejét, valamint a megnyilvánulásokat és ajándékokat, amelyek kísérik ezt a tapasztalatot, aktívan igyekszik egészséges gyülekezetté válni. Ugyanakkor az első gyülekezetenél látszik, hogy a Lélek gyümölcse nélkülözhetetlen egy hatékony és növekvő gyülekezet létrehozásához. Megint csak az ApCs 2,42–47-ben láthatjuk a gondoskodást, szeretetet és törődést a hívők egymáshoz való viszonyában. Pál a galáciaiaknak írt levelében világosan kimondja, hogy azok a tulajdonságok és a gyümölcsök, amelyek megkülönböztetik a hívő embert, élesen eltérnek a világ jellemzőitől. Az 5,22–23-ban ezt írja: „De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség”. A hívő ember életének ellentétesnek kell lennie a világ gyakorlatával és jellemzőivel, elkülönítve szentségben az Úrnak. A mai pünkösd gyülekezetnek és a mai pünkösd hívőnek meg kell értenie, hogy a Lélek ajándékai és a Lélek gyümölcse kéz a kézben együtt járnak. Mivel felülről való erővel töltöztünk be, különösen felelősek vagyunk azért, hogy életünkben aktívan „működjön” a Lélek gyümölcse, és ez látható legyen gyülekezetünk mindennapi életében. Az a pünkösd gyülekezet, amely megtapasztalja az erőt, de nem termi a Lélek gyümölcseit, kiegyensúlyozatlan lesz a gyakorlatban és a jellemében. Az a pünkösd hívő, aki erőt keres, de nincs meg az életében a Lélek gyümölcse, törekszik ugyan a megnyilvánulásokra, de nincs

mélysége az Úrral való járásban, nem tud hűséges és állhatatos maradni, és kitartani mindvégig. A pünkösdi gyülekezet olyan gyülekezet, amely folyamatosan bemutatja életében a Lélek gyümölcsét.

Növekvő gyülekezet

Az utolsó jellemző, amiről ebben a tanulmányban szó lesz, nem könnyű téma. Egy gyülekezet sikerességét nem a létszámával mérjük, és azzal sem, hogy hányféle különböző szolgálatban vesz részt. Általában a hatékonyságát a benne élő emberek jellemével, az Úrral való kapcsolatuk mélységével és más szellemi mércével mérjük, amit nem lehet könnyen megállapítani fizikális érzékeléssel. Ez jó és természetes. Ugyanakkor, ha megnézzük az első gyülekezetet, és arra irányítjuk figyelmünket, hogy mi történt pünkösdi napja után, amikor erőt kaptak a tanúságra, akkor a növekedés témájáról beszélni kell, merthogy ez kapcsolatos az egészséges pünkösdi gyülekezettel. A Szentlélekkeresztség egyik fő célja, hogy felruhazza a hívőt erővel a bizonyágtételre és az evangélizálásra. Ebből tehát az következik, hogy amint a pünkösdi hívők és pünkösdi gyülekezetek veszik ezt az erőt, ténylegesen bátran hirdetik az evangéliumot, és egyre többet evangélizálnak. Pünkösdi napján Péter felállt és Lélekkel felkent és Lélekkel felhatalmazott üzenetet prédikált Jóel próféta szavaira alapozva. Továbbá hirdette Jézus életét, halálát és feltámadását, miközben így bátorította hallgatóit: „Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszitek a Szentlélek ajándékát” (ApCs 2,38–39). A 41. vers azt állítja, hogy „akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy három ezer lélek”. A 47. vers szerint „az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel”. Végül, amikor Pétert és Jánost bebörtönözték az evangélium hirdetéséért, ezt mondja a Szentírás: „Sokan pedig azok közül, kik hallgatták az igét, hivének; és lőn a férfiak száma mintegy öt ezer”. Az Ige feljegyzi, hogy növekedés történt az első pünkösdi gyülekezetben folyamatosan és naponta. Miközben a hívők pontos száma lehet, hogy fontos, de az is lehet, hogy nem, azt meg kell látnunk, hogy konkrét kapcsolat áll fenn a Szentlélekkel és erővel való teljesség, valamint az evangélium prédikálása és a gyülekezet növekedése között.

Nagyon mesterségesnek tűnne, ha valaki azzal próbálna, hogy kijelöljön egy számot vagy százalékarányt bármelyik pünkösdi gyülekezet havi vagy éves növekedését illetően.

Ugyanakkor az a normamodell, amelyet a Cselekedetek könyvében látunk, kimondja, hogy tartós és folyamatos növekedés volt a gyülekezetben. Ez azt jelenti, hogy történt evangélizálás, Isten az Ő Lelkével megtérésre készítette az embereket, akik elfordultak a bűneiktől, üdvösséget nyertek, és bekerültek a közösségbe. Nem akarok paramétereket felállítani a növekedésre, de amelyik gyülekezet nem növekszik legalább évente 10%-kal, fel kell tennie néhány erős kérdést önmagának a hatékonyságát, evangélizálását és látását illetően. A biblikus pünkösdi gyülekezet növekvő gyülekezet, és általa folyamatosan, egyre többen jönnek Isten országába.

Isten csodálatos ajándékot adott a gyülekezetnek pünkösdi napján. Elküldte Szentlelkét, hogy betöltse az egyéneket és az ő gyülekezetét erővel a mennyből. Ma mi ennek a nagy ajándéknak az elfogadói vagyunk. A Szentlélekkeresztség a pünkösdi gyülekezet sarokköve, és naponta élhetünk ennek a kiáradásnak a teljességében. Ezt a hét jellemzőt azért írtam le, hogy vezérfonal legyen a pünkösdi hívőknek és gyülekezeteknek, hogy naponta tudatában legyünk azzal a felelősséggel, amit Isten ránk bízott. Az a célunk, hogy pünkösdiiek legyünk, de ne csak a nevünkben, hanem teológiánkban és gyakorlatunkban is.

Ezt várjuk! • Kovács Zoltán

Miután kerengtek a 2000. évvel kapcsolatos világvége várások, és megszegyenültek az ezeket

hirdető hamis próféták, itt az ideje, hogy kezdjünk foglalkozni az előttünk levő üdvtörténeti eseménnyel, az elragadtatással, mely bármikor bekövetkezhet. Az emberek hiszékenységén nyereszkedő jósk és álpróféták szava alig pár hónap alatt feledésbe merült. Istenünk beszéde viszont megáll örökké.

A 2000. évhez fűződő világvége várakozások csődjén nincs mit csodálkozni. Alaptalanságuk akár egyetlen ténnyel is könnyen magyarázható, nevezetesen azzal, hogy a dátumok, évszámok, hónapok – így maga a 2000. év is – nem létezik a valóságban, csupán az emberek gondolataiban. Az idő ugyanis az embertől függetlenül múlik, sőt már az ember előtt is volt. Nem jelent tehát valós határvonalat az, hogy az ember által alkotott időegységekből, az évekből éppen kerek számnyi telt el. Már csak azért sem lehet ez létező határ, mert mai időszámításunkat tetszőleges időpontban kezdtük el számolni. (Krisztus minden valószínűség szerint i. e. 7-ben született) Ráadásul maga a 2000 is csak számunkra kerek szám, mivel a tizes számrendszernek csak annyiban van kitüntetett szerepe, hogy az emberiség ezt használja. A kettes számrendszerben például a 2048 lenne a kerek szám, melyet így kellene leírni: 100.000.000.000 (tizenegy nullával).

Hasonlóképpen alaptalanok a 2000. évvel kapcsolatos prófécia, vagy az, a köreinkben is széles nyilvánosságot kapott, világszerte divatos elgondolás, hogy az 1990-es évtized az aratás évtizede, melyben az új generáció színre lépve, világméretű aratást végez az Úr munkájában. Tudjuk, nem így történt. Mert nem is történhetett így. Az 1990-es évtized ugyanis semmiben sem különbözik a korábbi évtizedektől, miért pont ebben lett volna a nagy aratás? Ne feledjük: az valósul meg, amit Isten mond, nem az, amit mi!

„...ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteleig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből, és feltámadnak először, akik meghaltak... Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és eképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thes 4,15–17)

Isten gyermekei az elragadtatást várják, melyről az Ige beszél. Ez az az üdvtörténeti esemény, ami előttünk áll. Az elragadtatás Krisztus visszajövetelének az első fázisa, amikor Urunk elébe jön az Övéinek a felhőkig, s elviszi őket magával a mennybe. Ekkor nemcsak a Krisztusban élők fognak elragadtatni, hanem a Krisztusban elhunyt sok ezernyi szent is feltámad, és velünk együtt elragadtatik az Úrhoz. Az élők pedig elválnak, hogy testük alkalmassá váljon az örökkévalóságra.

„Íme, titkot mondom néktek. Mindnyájan ugyanis nem alszunk el, de mindnyájan elváltozunk, nagy hirtelen egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólani, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk. Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és a halandó test halhatatlanságot öltson magára” (1Kor 15,51–53)

Kik fognak elragadtatni? Erre a kérdésre a választ nem a felekezeti határok adják. Az eklézsia, a láthatatlan egyház fog elragadtatni, akik Isten akarata szerint éltek, és nem a földi kívánságokat vagy a vallási előírásokat követik. Ezek Krisztus testének tagjai, együtt pedig Krisztus menyasszonya. Minden felekezetben található közülük néhány, és számarányukat tekintve sem valószínű, hogy jelentős eltérések lennének az egyes egyházak között. Nem feltétlenül a vezetők között kell keresni őket. A Jézust igazán szeretőket arról lehet felismerni, hogy megtermik a Lélek gyümölcsét.

Mikor lesz az elragadtatás? E tekintetben két nézetet ismerünk teológiai berkekben. Az egyik szerint az elragadtatás a nagy nyomorúság előtt lesz, mintegy jeladésként Isten ítéletét megelőzően, mely aztán kezdetét veszi a földön maradt megtéretlen embereken. A másik nézet szerint Isten beleengedi választottait is a nagy nyomorúság időszakába, és csak eközben ragadja el őket az emberiséget érő egyre súlyosabb csapások elől. Az utóbbit hasznosabb

feltételezni, mert ekkor Isten népe felkészülten várhatja a bekövetkező nyomorúságot, ha az Úr mégis részben beleenged minket abba. Az első nézet viszont igeileg megalapozottabbnak tűnik.

Ezért hiszem, hogy az elragadtatás a nagy nyomorúság előtt lesz. Ennek az időszaknak a legjellegzetesebb figurájáról, az antikrisztusról ezt írja Pál: „*És most tudjátok, mi tartja vissza, amiért csak a maga idejében fog az megjelenni. Működik ugyan már a törvényszegés titkos bűne: csakhogy annak, aki azt még most visszatartja, félre kell az útból tolatnia. És akkor fog megjelenni a törvénytaposó*” (2Thes 2,6–8). Az antikrisztust az eklézsia, a bizonyoságevők serege tartja vissza. Az antikrisztus csak akkor lép színre, miután a hívek elragadtattak. Jézus megváltottai, mint az ételt tartósító só, jelen vannak a világban. Ha a sót eltávolítják, az étel megromlik. Miután elhallgat az igaz bizonyoságtétel, az itt maradt emberek áldozatul esnek az antikrisztus hitetésének.

A Jelenések könyve nem beszél az elragadtatásról. Mégis pontosan kijelöli az időpontját azzal, hogy a gyülekezeteknek írt levelek után, mintegy a gyülekezet korszakának lezárultával, egy szózat felhívja Jánost az égbe, s ő elragadtatván lélekben, a további eseményeket már a mennyből nézi. (Jel 4,1–21). Ez jelzi, hogy az eklézsia a Jel 1–3 idején a földön van, a Jel 4-től kezdődően pedig már a mennyben. A kettő között lesz az elragadtatás, s azután jön a nagy nyomorúság időszaka.

Péter ezt mondja az 1Pét 4,17-ben: „*Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házán: ha pedig először... rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmességek az Isten evangéliumának?*” Ez időben elkülönülő ítéletet tételez fel az Istennek házán és a hitetleneken. A megtért keresztények ítélete időben megelőzi a megtéretlenekét. A hívők ítélete nem hat ki a hitetlenekre, míg a hitetlenek ítélete, a nagy nyomorúság, az egész földön pusztít. A hívők csak úgy kerülhetik el a hitetlenek ítéletét, ha elragadtatnak a nagy nyomorúság előtt.

Miként zajlik a megtért keresztények ítélete? Isten házának ítélete a pelyva és a búza szétválasztását jelenti a világ hívőkkel szembeni gyűlölködése és kirekesztő magatartása révén. Azokon a helyeken, ahol keresztényüldözés van (mohamedán országok, Kína), az üldözés által valósul meg a hívek megrostálása, s válik nyilvánvalóvá, ki ragaszkodik az Úrhoz, és ki a látszatkeresztény. Földünk nagyobb részén azonban nincs keresztényüldözés. Ezeken a területeken virágzik a kereszténység: egyre-másra épülnek a fényes templomok, imaházak, evangelizációs kampányok folynak, nagy ébredés bontakozik ki. A csillogó külső sem tudja viszont elrejteni, hogy a vallási közösségek távolodnak Istentől. Hovatovább természetes gyakorlattá válik az, ami ellene mond az Igének (Norvégiában például a hívek kérésére visszahelyeztek hivatalába egy homoszexuális evangélikus püspököt), a felekezetekben egyre inkább a törtető, az Isten igéjét nyerekedésnek tekintők lesznek a hangadók, a vezetők, mert őket támogatják az egyháztagok széles rétegei. Mindeközben az istenfélők háttérbe szorulnak, megvetettekké, gyűlöletesekké lesznek a gyülekezetekben. Az elragadtatás az ilyeneket fogja elvinni a mennybe a nagy nyomorúság előtt.

Hogyan történik az elragadtatás? A hívők számára teljesen természetes lesz. Egyszer csak elkezdnek nagy sebességgel emelkedni a levegőbe. Hiszem, hogy különösebben váratlanul sem fogja érni őket. Bár „*arról a napról és órától pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül*” (Mt 24,36), a Lélek mégis fel fogja készíteni őket, miként sok hívő testvér előre tudja a halálát, még ha a napot és az órát nem is tudja pontosan. Az elragadtatás kegyelmében részesülők nem fogják sajnálni hirtelen itt hagyni a földön félbe maradt dolgaikat.

Az itt maradtakban valószínűleg nem fog jelentőségének megfelelő visszhangot kiváltani e rendkívüli, üdvtörténeti korszakváltást jelző esemény. Az emberek legtöbbször nehezen fogja felismerni, hogy megtörtént az elragadtatás. Nem fognak olyan rendkívüli tömegek eltűnni, hogy az eltűnésekre kézenfekvő magyarázat legyen az elragadtatás. Ha egész gyülekezetek

tűnnének el, akkor megint nyilvánvaló lenne, hogy végbement az elragadtatás. De nem így lesz. Minden gyülekezetből, templomból hiányozni fognak öten-hatan, tízen-húszan, a létszámtól függően. A legtöbb helyen ugyanúgy fog zajlani az istentisztelet, mint korábban. A néhány hiányáról kezdetben azt hiszik, hogy elmentek nyaralni, vagy az idős testvérnőt már megint nem engedi el a hitetlen lánya a gyülekezetbe. Másokról azt gondolják, hogy ezek a rossz hívők kimaradtak a gyülekezetből. Kezdetben a rendőrséghez is csak töredékét jelentik be az eltűnési eseteknek. Az egyedülállók eltűnése nem fog egyhamar kiderülni. A tanyán élő hívő család eltűnésére talán csak egy év múlva jönnek rá. Így az eltűnési esetek nem egy napra fognak csoportosulni, sőt a később felfedezett eseteket kapcsolatba se hozzák az első eltűnésekkel. Mindez alkalmat ad a vallásosoknak és az istentagadóknak arra, hogy nagy tömegekkel elhitesseék, hogy nem történt meg az elragadtatás. Mások a titkosszolgálatokra vagy az UFO-ra fogják kenni az ügyet stb.

„Amiképpen pedig az Noé napjaiban volt, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert amiképpen az özönvíz előtt való napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek mind ama napig, amelyen Noé a bárkába ment, és nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz és mindnyájukat elragadta, akképpen lesz az ember Fiának eljövetele is. Akkor ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik. Két asszony örül a malomban; az egyik felvétetik, a másik otthagyatik. Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el az Uratok!” (Mt 24,37–75)

A Krisztus evangéliumához méltó szolgálat • Telegdi Natália

%, „Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viselkedjétek, hogy akár odamegyek” és látlak titeket, akár távol vagyok, azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben, egy szívvel, „együtt küzdve az evangélium hitéért” (Fil 1,27).

Szeretnék először a filippi gyülekezetről szólni, akiknek Pál ezt a levelet írta fogsága idején. Akkor a gyülekezet szorongatott helyzetben volt. Külső támadás érte őket, mert a város polgárai ellenszenvvel fogadták az új vallás, a kereszténység megjelenését. Ugyanakkor belső viszály is fenyegette a gyülekezetet, mert nem volt a testvérek között egyetértés. A gyülekezet alapításakor még az egymás szolgatársaiként munkálkodó két asszony – Evódiá és Szüntükhé – is vetélytárrá lett, ezért kellett Pálnak figyelmeztetnie őket: „Evódiát intem, és Szüntükhét is intem, hogy legyen közöttük egyetértés az Úrban” (4,2). Csupán két testvér szembenállása is megmételyezheti az egész közösséget, hiszen a közöttük levő konfliktusból fakadóan a gyülekezet többi tagját arra kényszeríthetik, hogy valamelyikük pártjára álljanak. Talán fel lehet kutatni az ellentét igazi okát, és ki lehet deríteni, melyik testvér robbantotta ki azt. Ez azonban nem feltétlenül vonná maga után a kibékülést. Csak akkor lehet közöttük ismét egyetértés, ha hajlandóak saját vélt vagy valós igazukat feladni, és a másikat maguknál különbnek tartani. Legtöbbször csak egy harmadik személy közbelépésével lehet ismét békét teremteni. Erre a nagy tapintatot igénylő szolgálatra azonban csak olyan testvér alkalmas, aki képes saját érdekein felülemelkedni, és őszintén keresi mások hasznát. Ezért kérte fel Pál egyik – előttünk ismeretlen – megbízható munkatársát erre a szolgálatra (4,3).

Pál figyelmeztet téged is – ahogyan Evódiát és Szüntükhét –, hogy a Krisztus evangéliumához méltóan kell viselkedned. Mit jelent az, hogy Krisztus evangéliuma? Mindenki tudja, hogy örömezenet, jó hír, a Krisztusról szóló üzenet, az, hogy Ő meghalt a bűneinkért, keresztre feszítették, feltámadt, hordozta vétkeinket, amikor megtértél, hittel befogadtad Őt az életedbe. Azóta tudod, hogy a gyermeke vagy, örök életed van. Ezt az örömezenetet azonban nem szabad magadba fojtanod, meg kell osztanod másokkal is. Be kell Őt mutatnod a világnak. Ahhoz, hogy ezt meg tudd tenni, Krisztus indulatának kell benned laknia. Ezért kell az Ő evangéliumához méltóan viselkedned, élned. Ne csak egy napra korlátozódó cselekedet legyen ez, hanem váljék életformáddá! Törekedj arra, hogy Őt mutasd be a munkahelyeden,

az iskolában, otthon és a szolgálatodban.

Most főként a szolgálatról szeretnék beszélni. Az evangélium a Krisztusról szóló üzenet, amelyről nem elég tanítani, hanem Isten országának polgáraként, be kell azt mutatnod a körülötted élőknek. Hogyan tudsz a Krisztus evangéliumához méltóan, krisztusi indulattal szolgálni? „Aki nekem szolgál, engem kövessen...” – parancsolja Jézus, aki mindig az Atyától függött, mindent akarata szerint cselekedett. Jézus legyen a példaképed a szolgálatban is! Ő hű volt Atyájához, bárhova is kellett mennie. Nem választotta meg életkörülményeit, mégsem lázadt helyzete miatt. Odament, ahova Isten küldte, semmit sem tett saját dicsőségére. Hatalmával nem élt vissza. Szolgált, tanított, elfáradt, szegény volt. Mindazt a nehézséget átélte szolgálata során, ami téged is érhet. Mégis szelíden engedelmeskedett Atyjának. Nem elégedetlenkedett, nem követelőzött, pedig mint Isten Fia, a legnagyobb pompa illette volna meg. Kitarzott ott, ahova Isten állította. Szívében békességgel és az Atya Lelkével összeforrvá szolgált. Jézus életét áldozta fel Isten akaratából, te pedig, amint jön egy próba, megtántorodsz. Csodálkozva veszed észre, hogy mennyivel könnyebben engedsz saját önző indítékaidnak, mint Krisztusnak. Eleinte nehezebb odafigyelned arra, hogy minden helyzetben egy maradj Vele, de ha ebben gyakorlod magadat, akkor minden napot a Jézussal való személyes közösségben élhetsz meg. Ha nem élsz Krisztussal, Istenben elrejtve, tanítvány helyett könnyen válhatsz a gyülekezet fölött basáskodó testvérré. Határozd el, hogy bárhova is állítson az Úr, Jézusban maradsz!

A bevezetőben idézett igeversben mondja Pál: „*azt halljam rólatok, hogy megálltok egy Lélekben*”. A helyállás (sztékó) szó a görög szövegben a katonákra vonatkozó szakkifejezésként jelenik meg. Azt jelenti, hogy egy lépést sem hátrálva kell szolgálni. Ha az Úr elhívott valamire, akkor azt addig kell végezni, amíg Ő nem mondja, hogy máshova szeretne küldeni.

Hogyan lehetséges kitartóan megmaradnod a szolgálatban az Úr szerinti kedves lelkülettel? Csak akkor vagy képes a folyamatos menetelésre, a kitartó küzdelemre, ha egy vagy az Ő Lelkével, az Atya Lelkével, ha hűséges vagy Uradhoz. A hűség kulcsa az, hogy senkihez és semmihez sem kötödsz Jézuson kívül: belsőleg az Ő számára vagy elkülönítve. Ez persze nem azt jelenti, hogy a külvilágot ki kell rekesztened az életedből, hiszen Jézus maga mutatta be, hogy a leghétköznapibb dolgokban is helyt kell állni. Lelkedben mindig nyitott légy Megváltód felé, hogy az Ő természete kiábrázolódhassék benned! Urad iránti hűség vezérelje az életedet! Ez a hűség nem egyik napról a másikra jelenik meg, hanem a Szentlélek folyamat eredményeként munkálja ki benned. Csak akkor tudsz helytállni abban a szolgálatban, amelyre Isten elhívott, ha a Lélekben való egység segítségével tűzön-vízen át követed Őt. Amikor elkezdted a szolgálatot, nagy tüsszel, buzgón hirdetted az Igét, odamentél, ahova az Úr küldött, a Tőle kapott látás szerint végezted a munkát, a szolgálatot, de aztán előtérbe kerültek saját indulataid. Talán észre sem vetted. Lehet, hogy egy idő után feltetted a kérdést: „Mi értelme van ennek, miért csinálom én ezt? Megfáradtam, elegendem van, hagyjanak békén!” Lehet, hogy nem mondtad így ki, de belül ezt érezted.

Milyen indulatból végzed szolgálatodat, mi motivál? A Krisztus evangéliumához méltóan szolgálatsz? Vagy csupán *kötelességből*? Tegyük fel, hogy vasárnaponként lelkigondozói szolgálatot szoktál végezni a gyülekezetben. Már hét vége felé közeledik az idő, és tudod, hogy megint menned kell a gyülekezetbe. Azt mondod: „Annyi dolgom van, miért éppen nekem kell mindig ott lenni mindenhol?” Aztán végiggondolod, és arra az elhatározásra jutsz, hogy elmész, mert elvárják tőled a testvérek és a pásztorod, meg aztán Isten állított ebbe a munkába, tehát meg kell csinálnod. Elmész, elvégzed a szolgálatot, de lehetsz-e ilyen lelkülettel Isten hatékony eszköze? Ha nem engeded, hogy az Ő szívével együtt dobbanjon a szíved, nem lehet előtte kedves a szolgálatod. Hasonló lesz a tékozló fiú bátyjához, aki jóllehet minden parancsot maradéktalanul teljesített, belsőleg mégis távol volt atyjától, mert csupán kötelességből végezte a feladatát. Így nem volt öröm a szívében. Azt gondolta, hogy

méltó lenne a jutalomra, atyja elismerésére, ajándékára és dicsérő szavaira (Lk 15,29). Ha egyé válsz az Atya Lelkével, akkor tudsz előtte kedvesen szolgálni! Ha megérted azt, amit idősebb fiának mondott az atya: „mindenem a tiéd”, ha felismered, hogy Isten gyermeke és örököse vagy, és belőle meríthetsz, akkor erőteljes és örömteli lesz a szolgálataod. Csak akkor tudsz Isten szerint szolgálni, ha az Ő szeretetéből táplálkozol, ha valóban annak tudatában élsz, hogy Jézusban te is Isten örököse vagy, és hogy Tőle minden támogatást megkapsz, amire szükséged van.

Milyen indulatból szolgálsz? *Versengésből?* Talán ismersz egy testvért a gyülekezetben, akire sok és látványos feladatot bízott az Úr. Te pedig így gondolkozol róla: „Amikor evangélizált, hányan megtértek! Lelkigondozó a gyülekezetben, mindenki hozzá fordul, mert ha imádkozik valakiért, annak az életében megoldódnak a problémák. És én? Engem senki nem vesz észre. Ott vagyok, régóta énekelek a dicsőítő csoportban, és észre sem veszik, hogy létezem! Bezzeg ő! Mindenki hozzá megy!” Észrevétlenül irigység tör fel a szívedben. Próbálsz túltenni testvéredet, de már a saját erődből szolgálsz, mert látványos eredményeket szeretnél produkálni. Ez történt a filippi gyülekezetben is, amikor Pál fogságban volt. Akik irigyei voltak, elérkezettnek látták az időt arra, hogy most Pál hírnevén csorbát ejtsenek. A saját dicsőségüket keresték. A figyelem középpontjában ők akartak lenni. Az ilyen emberek a dicsőítést szívesen fogadják, de amikor bírálat éri őket, akkor sértődötten visszavonulnak. Ha az ember elbukik, akire irigyek, akkor kárörömet éreznek. Az ilyen kárörvendők inkább terhére vannak a közösségnek, mintsem építésére. A keresztyén munkás gyakran a kirakatban él, mindenki kíváncsian szemléli szolgálatait. Lehet, hogy sokakat a velük szemben támasztott követelések tesznek törtetővé. Isten királyságának ereje és lényege azonban nem a nyilvánosság előtti hasznosságban van, hanem az Ő Lelkével való személyes kapcsolatban nyilvánul meg. Bűn hiúsági kérdést csinálni abból, hogy ki milyen eredményes, mert egyedül Isten kezében van a szolgálat eredménye és kimenetele.

Az is lehet, hogy *nagyravágyásból* szolgálsz, csak a látványos munkákból akarod kivenni a részedet. Előfordulhat, hogy a páztorod nagyon elfoglalt, és megkér, hogy takarítsd ki az irodáját, mert nincs rá ideje. Te azonban így gondolkozol: „Ugyan már, ezt biztosan nem az Úr akarja, nem kívánhatja tőlem, hogy ezt megtegyem, egyébként sem vagyok senkinek sem a cselédje.” És különböző kifogásokkal visszautasítod előljáród kérését, hangoztatva, hogy te sem érsz rá. Ha azt hiszed, Isten csupán a nagy feladatokat fogja rábízni, akkor nem veszed észre azt, hogy az Úr a kicsin való hűséges helytállással, fokozatosan akar felkészíteni a nagyobb szolgálataokra. Ilyen lelkülettel észre sem veszed, ha a koldusnak egy forintot kellene adnod. A testvéred levert és csüggedt, és szüksége lenne egy-két jó szóra, de te nem vigasztalod meg, mert nem engeded, hogy a krisztusi szolgáló lelkület kialakuljon benned. Ha Isten indít valamire, tedd meg, akármilyen kicsinek tűnő, apró dolog is az! Így fogsz felnőni ahhoz, hogy a nagyobb szolgálataokban is helytállj. Akkor tudja majd Isten azt mondani neked is: „*Jól van jó és hű szolgálóm, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután*” (Mt 25,21).

Mint a Krisztus teste tagjának, újra és újra meg kell vizsgálnunk: milyen lelkülettel szolgálunk, a Krisztus evangéliumához méltóan állunk-e helyt a szolgálataiban. Ezt az önvizsgálatot a gyülekezet minden egyes tagjának meg kell tennie, személy szerint. Ha mindnyájan az Atya Lelkével egységben leszünk, akkor egyé válunk egymással is, és együtt tudjuk Őt bemutatni, mert az indítékaink egyek. Létrejön a belső egység. A szolgálataiban pedig kitartóan hirdethetjük a világnak a Krisztus evangéliumát. Így leszünk az Ő evangéliumához méltóak. Ezért engedjük, hogy Isten megvizsgálja a szívünket! Engedjük, hogy formálja ki bennünk a krisztusi tulajdonságokat! Tisztítsa meg az indítékainkat! Adja Isten, hogy a szívünk együtt dobbanjon az Ővével!

A FILIPPI LEVÉL HÁTTERE • (T. N.)

Filippi

Több falu összevonásából Kr. e. 358-ban alapította *II. Fülöp* macedóniai király (*Nagy Sándor* apja). A Római Birodalomban előnyös fekvése miatt kapott fontos szerepet. A *Via Egnatia*, a kelet-nyugati irányú főútvonal haladt át rajta. E város mellett aratott győzelmet *Antonius* és *Octavianus* összevont serege *Caesar* gyilkosai – *Brutus* és *Cassius* – felett. Előbb *Antonius*, majd *Augustus* is ide telepítette veterán katonáit, akik növekvő létszámukkal és kisbirtokon való gazdálkodásuk révén meghatározták a város arculatát. A domináns kispolgári-paraszti réteg mellett a rabszolgareteg is jelen volt Filippiben. A város megkapta az itáliai jogot, és császári ösztönzésre az ősi római vallás felélesztését szorgalmazta. Ugyanakkor nem beszélhetünk homogén vallásgyakorlatról, hiszen a világjárta katonák más népek istentiszteletét is magukkal hozták.

A filippi gyülekezet

Pál apostol alapította Kr. u. 50-ben ezt az első, görög tagokból álló európai gyülekezetet. *Pál* rövid ideig tartózkodott itt, mégis erős közösséget hagyott maga után *Lukács* vezetésével. Később – Efézből Korintusba, majd innen Jeruzsálembe igyekezve – az apostol ismét meglátogatta a gyülekezetet, és valószínűleg római fogsága után is. Egyike volt azon közösségeknek, amelyek igen korán kezdték kialakítani szervezeti felépítésüket. Felügyelőket és diakónusokat választottak. Bár anyagiakban nem bővültek, mégis az egyetlen gyülekezet volt, amelytől *Pál* támogatást fogadott el, ennek oka pedig az, hogy az apostol önzetlen szeretetre talált közöttük, ezért biztos volt abban, hogy nem élnek vissza segítségnyújtásukkal. Szilárdan álltak azon az úton, amelyet *Pál* hirdetett nekik, hűségesek voltak az evangéliumhoz. Bár a tévtanítók megkörnyékezték, eltéríteni nem tudták őket. A második század elején a gyülekezethez írt levelében *Polikarposz* szmirmai püspök is bizonyosságot tett helytállásukról: „A ti hiteteknek ősidőktől fogva híres, erős gyökere még most is kitart és gyümölcsözik a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségére.” (dr. *Cserhádi Sándor* [1976] 21. o.).

A levél írója és stílusa

A levél sajátos helyzetet tükröz, és a páli stílusjegyeket hordozza, ezért kétségtelül *Pál* apostolnak tulajdonítható. Közösségi irodalomnak tekinthető a benne fellelhető egyházi kultúrhagyományból származó töredékek miatt. Személyes, közvetlen hangvételi. Jellemző motívuma az öröm, amely Isten ajándéka. A nehéz helyzetben lévő gyülekezeté lehet ez az öröm, ha hittel felismeri Isten szeretetét és vezetését. A központi üzenet az evangélium, amely a Krisztusról szóló örömmüzenet. Munkatársának diktálta *Pál* a levelet, az üdvözléseket és a befejezést pedig – a kor szokása szerint aláírás gyanánt – sajátkezűleg írta.

A levél keletkezésének helye és ideje

Pál fogságból írta ezt a levelet, mégsem egyértelmű, hogy melyik városból. Három hely jöhet számításba: Cézarea, Róma és Efézus. A legvalószínűbb keletkezési helynek az utóbbit tekintik. Az apostol és a gyülekezet közötti sűrű kapcsolat lehetősége csak a Filippi és Efézus közötti rövid, nyolc napi útnak volt köszönhető. A levélben közölt útitervek is az efézusi fogságra utalnak. Efézus volt Ázsia provincia igazgatási központja, így császári birtokok is voltak a környékén, tehát – amint ez a levél soraiból is kiderül – *Pál* kapcsolatba kerülhetett a császár házanépével.

Pál apostol az első Korinthusi levél előtt írta, hiszen az már a fogság utáni időből származik, s a Filippi levél teológiai szempontból is az efézusi fogság időszakára datálható, Kr. u. 55-re.

Irodalom

Honnan vannak a bajok? (1Móz 2,25–3,13) • Guti Ákos Csaba

Az Isten teremtette Édenkertben az embernek nem kellett törődnie semmi mással, csak azzal, hogy Isten parancsát betartsa. De a kígyó ravaszságával addig forgatja Isten szavait, amíg szembe nem állítja az embert Istennel, és ezzel megnyitja az utat a bűn felé. A következményeknek csak a jó oldalát mutatja be: „*olyanok lesztek, mint az Isten: tudjátok, mi a jó és mi a rossz*” (1Móz 3,5b). Amit felkínált, csodálatosnak és kívánatosnak látszott, pedig minőségében mennyivel silányabb volt annál, amit Isten adott! Az ember – szokás szerint – sokkal többet veszített rajta, mint amennyit nyert (ha egyáltalán lehet „nyereségről” beszélni ebben az esetben).

Az ember életébe bejött a bűn, és ezért nagy árat kellett fizetni: nem maradhatott tovább az Édenben. És mindez azért, mert nem bízott Istenben, aki pedig mindent megadott az embernek, amire *igazán* szüksége volt.

Ez az a szál, amit szeretnék követni a tanításban, azaz, hogy az ember engedetlensége, Istennel szemben való bizalmatlansága mindig rossz útra visz, mindig bajba sodor, az Isten iránti engedelmisség pedig a lehető legjobb, amit egyáltalán választhatunk.

Innen vannak tehát a bajok. De a megoldás is a kezünkben van: engedelmeskednünk kell Istennek.

Ennyivel – már csak hálából is – „tartozunk” Istennek azért, mert Ő valóban *mindent* megtett és megtesz értünk. Ő soha nem hazudik, soha nem csap be bennünket, sőt bízik bennünk, és a kölcsönös bizalom arra kötelez minket is, hogy igyekezzünk az Istennel való kapcsolatunkat az engedelmisségre építeni.

Nemrég beszéltem egy fiúval, aki elmesélt nekem egy tanulságos történetet, ami vele esett meg. Pár héttel korábban az egyik barátjánál volt, és egy rövid időre egyedül maradt a lakásban. Mielőtt a háziak elmentek volna, a következőket mondták neki: „Érezd otthon magad, nézz tévét, videózz vagy hallgass magnót, ételt is találsz a hűtőben, nyugodtan szolgálj ki magad. Egy dolgot kérünk tőled: a dolgozószobába – légy szíves – ne menj be.” A fiú minden kérdézősködés nélkül beleegyezett ebbe, és leült a tévé elé. Néhány perc után eszébe jutottak a mondottak, és elkezdett gondolkodni, vajon mi lehet abban a szobában, hogy nem lehet bemenni. Egyre vadabb gondolatok keringtek a fejében: „Lehet, hogy vettek egy új számítógépet, és azt rejtegetik előlem? Vagy talán végre sikerült beszerezni a régóta áhított videokamerát, és nem akarják nekem megmutatni? Esetleg egy egész házimozi-rendszert vásároltak az apa jutalompenzéből?” Addig törte a fejét, hogy a kíváncsiságtól hajtva végül odament az ajtóhoz, és rövid habozás után határozottan benyitott a dolgozószobába. Az ajtó félúton megakadt, és rövid, fémcsörömpölés, majd kiömlő folyadék hangja hallatszott. A döbbenet néhány másodperce után benézett a szobába a fiú. Nem volt ott se számítógép, se videokamera, hanem csak egy feldölt fémlétra, egy fehér színű folyadékkal beterített, új ülőgarnitúra és perzsaszőnyeg, valamint középen a kiborult festékesvödör. Próbálta eltüntetni a nyomokat, persze nem sok sikerrel. A festék erős szagát még a szellőztetés sem tudta teljesen megszüntetni, mire megérkeztek a háziak. Elgondolható, mi történt, amikor rájöttek barátja szülei, hogy mit művelt. Szégyenében el akart süllyedni. Végül közölték vele: soha többé nem mehet a barátjához, kitiltották a lakásból.

A továbbiakban egy jól ismert bibliai történet alapján szeretnék beszélni arról, hogy honnan vannak a bajok, és hogy mit tehetünk ezek elkerüléséért. Az első emberpár bűnbeeséséről lesz szó. Sokszor hallottuk-olvastuk már ezt a történetet, most mégis azt kérem, hogy együtt gondolkozzunk el rajta. Szeretném, ha szisztematikusan végigkövetnénk a történetet.

Lássuk tehát, hogyan is történt ez az egész emberiség történelmét meghatározó esemény!
Mik is voltak a bűnbeesés előzményei?

Az előző fejezetekből a következők derülnek ki: Isten mindent jónak teremtett, és az embert azért teremtette, hogy uralkodjon a földön (1Móz 1,26.28–29), és ezt a lehető legnagyobb védelemben és bőségben tette, hiszen maga Isten gondoskodott az emberről az általa teremtett kertben (1Móz 2,8–9). Éden volt a neve ennek kertnek (1Móz 2,15), ahol nem volt semmiben hiány, és az embernek Isten gondoskodásáért cserébe csak engedelmességre kellett a parancsnak: nem ehetett a jó és rossz tudásának fájáról. Miután látta Isten, hogy egyedül van az ember, a segítő társat, az asszonyt is megteremtette a férfiből, hogy minden szüksége be legyen töltve. Látjuk tehát, hogy Isten a maga részéről mindent megtett az ember jólétéért, és ezért az embernek cserébe csak annyit kellett volna tennie, hogy a feltételül szabott szabályt betartja.

A fejezet eleje a kígyóról szól (1Móz 3,1), aki „*ravaszabb volt minden mezei állatnál*”. A Jelenések könyvében megtalálhatjuk, hogy ki is volt igazából a kígyó: „*...az ősi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak hívnak, aki megtéveszti az egész földkerekséget...*” (Jel 12,9). A János evangéliumában úgy beszél Jézus róla, mint a hazugság atyjáról (Jn 8,44). Erre a névre tökéletesen rászolgál, hisz már a kérdésével hazudik: „*Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek?*” Az asszony helyesen válaszol, hiszen Isten csak egy fának a gyümölcséről beszélt (1Móz 3,2–3). De a sátán továbbmegy egy lépéssel, magának Istennek a beszédét hazudtolja meg, mikor azt mondja:

„*De a kígyó ezt mondta az asszonynak: Dehogyan haltok meg! Hanem jól tudja Isten, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek, és olyanok lesztek, mint az Isten: tudni fogjátok, mi a jó, és mi a rossz*” (1Móz 3,4–5).

A kígyó nyíltan ellentmond az isteni kijelentésnek, sőt azt állítja, hogy Isten becsapja az embert – az az Isten, aki mindent megadott az embernek.

Az asszony azonban hajlott a szóra, mert „*...úgy látta, hogy jó volna enni arról a fáról, mert csábítja a szemet, meg kívánatos is az a fa, mert okossá tesz...*” (1Móz 3,6a). Elfelejtette azt, hogy mindent Istentől kapott, a biztonságot és életet jelentő gondoskodást feladja egy izgalmas, de bizonytalan kimenetelű próbálkozásért. A sátán tudta, hogy mi az a gyenge pont, ahol meg lehet fogni Évát, jól ismerte a kíváncsiság erejét. Szakitott hát és evett a tiltott gyümölcsből az asszony, és adott a férjének is.

Valószínűsíthetjük, hogy Ádám tudta, mit tesz, azaz, hogy a tiltott fa gyümölcsét nyújtja át az asszony neki, de nem olvassuk, hogy tiltakozott volna, s így ugyanolyan vétkes az első bűn elkövetésében, mint a felesége, hisz ugyanolyan jól tudta, hogy mit mondott Isten.

Miután megették a gyümölcsöt, megnyílt a szemük és észrevették meztelenségüket, ezért fügefalevelekkel eltakarták magukat.

Alkonyatkor azonban megérkezett az Úr, és szólította az elrejtőzött emberpárt. Ádám már a válaszával elárulja magát: „*...megijedtem, mert meztelen vagyok...*” (1Móz 3,10). Isten azonban enélkül is tudta, hogy mi történt. Visszakérdez, és a kérdésben ott húzódik a szomorúság: Hát mégis megszegted a parancsot? Ádám most döbben rá igazán tettének súlyára, de azonnal az asszonyra hárítja a felelősséget: „*Az asszony, akit mellém adtál, ő adott nekem a fáról, és így ettem*” (1Móz 3,12). Éva is hasonlóképpen cselekszik, ő a kígyót hibáztatja. Sajnos jellemzően emberi tulajdonság másra kenni a dolgokat, mást hibáztatni azért, mert én elbuktam a kísértésben. „Nem tehetek róla, ő akarta” – hallani oly sokszor. Nemcsak az a bűnös, aki teszi, hanem aki szótlanul tűri, miközben tudja, hogy Isten parancsát szegi meg a másik.

A bűnnek mindig van büntetése. „Mert a bűn zsoldja a halál” – olvashatjuk a Rómabeliekhez írt levélben (6,23). Ha valamit elkövettünk, akkor vállalnunk kell annak következményeit is. A következmény: Isten ítéletet hirdet. A vádlottak padján hárman ülnek: a felbujtó, a vádlott és a bűnrészes. Mindhárman vétkeztek, mindhárman bűnösök, és meg is kapják a

büntetésüket. Az ítélet súlyos: az asszonynak és a férfinak el kell hagynia az Éden kertjét, megszakad az Istennel való közvetlen kapcsolatuk. A bőséget és a jólétet maguk mögött hagyva egy ismeretlen, bizonytalan, szenvedésekkel teli új földre kellett lépniük. Minden, amit Istentől kegyelemből kaptak, elveszett számukra. Csak magukra számíthattak, a gondoskodó, óvó, féltőn szerető kéz már nem fogta a kezüket. Soha nem térhettek vissza abba a – szó szerinti – paradicsomi állapotba, amit Isten kifejezetten az ő számukra készített. A „régii szép napok” már csak az emlékezetükben éltek tovább. Talán ekkor érezték meg igazán, hogy mi az, amit elveszítettek.

Isten nem volt kegyetlen, és nem Ő akarta, hogy így legyen. Adott egy választási lehetőséget. Isten nem kényszerített rájuk semmit, nem kért teljesíthetetlen dolgokat. Mindössze azt parancsolta: „a jó és rossz tudásának fájáról nem ehetsz”. Azonban az ember nem hitt Istennek a kritikus pillanatban, pedig Isten soha nem mondott valótlan, nem csapta be az embert. Ez a viselkedés a lázadás talán legsúlyosabb formája, amit ember elkövethet.

A kérdés az: „*Honnan vannak a bajok?*”

A történetben leírtak, sajnos, ma is jellemzőek ránk, emberekre. Amikor próbák, kísértések jönnek, hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy Isten eddig mennyi csodát tett az életünkben, hányszor segített ki a bajból, és pillanatnyi vagy rövid ideig tartó dolgokért képesek vagyunk feladni mindent. Engedünk a sátán csábításának, mert ő mindig tudja, hogy hol van a támadható pontunk. És valljuk meg őszintén, sokszor nincs is annyira ellenünk az, amit a fülünkbe sugdos.

Megtörténik a hitszegés, és ekkor jövünk rá, hogy az ördög csúnyán rászedett bennünket, a cukormáz alatt romlott a sütemény, és még a fogunk is megfájdul tőle. Rádöbbenünk, hogy sokkal többet veszítettünk, mint amennyit kaptunk. A sátán díszes dobozban kínálta a semmit, és mi eldobtuk magunktól az Istentől kapott egyszerű kartondobozt, amiben az igazán értékes gyémánt lapul. A láthatókra nézünk a láthatatlanok helyett, az ígéretek helyett az ígéretésnek hiszünk. Bizalmatlanok, türelmetlenek vagyunk, nem győzzük kivárni a megvalósulásnak Isten által rendelt idejét, mi azonnal akarjuk. Pedig meg van írva: „*nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók*” (2Kor 4,18). És ez is meg van írva: „*Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt*” (Préd 3,1). Figyeljük meg, hogy mit mond Mózes a népnek: „*Tartsd meg rendelkezéseit és parancsolatait, amelyeket én ma parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak, és hogy sokáig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked minden időkre!*” (5Móz 4,40). Isten azt akarja, hogy jó dolgunk legyen, és minden fontos dolgot megad a számunkra. („*Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségességgel rendelkezetek, és bőségben éljetez minden jó cselekedetre.*” – 2Kor 9,8) Csak annyit kell tennünk, hogy engedelmeskedünk parancsolatainak.

„*Engedelmeskedjetez azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek*” (Jak 4,7). „*Mint engedelmes gyermekek, ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, hanem – mivel ő, a Szent hívott el titeket – magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban*” (1Pét 1,14).

Mire van szükségünk, hogy engedelmesek tudjunk lenni? Pál szavaival: „*Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjetez, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret*” (Zsid 10,36). És mit kapunk mi Istentől az állhatatosságunkért? „*Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknél*” (Jak 1,12).

Úgy éljünk tehát, hogy méltóak legyünk erre a koronára, és Isten kifogyhatatlan irgalmára. Hatalmas kegyelem Istentől, hogy az újra és újra megtörténő hitszegéseink, lázadásaink ellenére mégis féltő szeretettel gondol ránk, törődik velünk, és mint szerető atya vár vissza bennünket. Ne legyünk méltatlanok erre a kegyelemre! Amikor próbák, kísértések jönnek,

gondoljon mindenki arra, hogy Isten mi mindent megtett eddig érte, gondoljon arra, hogy Isten soha sem hazudott, soha sem csapta be, és ezért hálával tartozunk Neki azzal, hogy kitartunk mellette. Ne okozzunk neki csalódást, ne éljünk vissza bizalmával és jóságával. Engedelmeskedjünk Istennek, mert ez nemcsak Istennek kedves, hanem nekünk is ez a legjobb, hiszen Isten ismeri a mi gondjainkat, és sokkal jobban tudja azt, hogy mire van szükségünk.

Végül csak egy gondolatot szeretnék megosztani veletek: „Isten soha nem a profikat, hanem az engedelmeseket használja. A profik építették a Titanicot, az engedelmesek pedig Noé bárkáját.”

Szeretném, ha mindannyian az utóbbiak közé tartoznánk, és mindig engedelmeskednénk Istennek.

Az Aranyváros üzenete • Kecser István

III. rész A szent városból kimaradnak a paráznák (Jel 21,8; 22,15)

Mennyei fényben tündököl az Aranyváros. Nem a nap sugarai aranyozzák be és nem a hold szelíd fénye övezi. Itt már ezekre nincs szükség. A mindenható Isten tündöklő dicsősége ragyogja be (Jel 21,23), fényének forrása, szövétéke a Bárány. Isten maga van benne, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik (1Tim 6,16; 1Jn 1,5), de szeretetének fénysugarát elküldte az Ő Fiában, az előbbi korszakban (Jn 1,9–10; Jn 8,12; Mt 5,14). Most pedig a megdicsőült Bárány az élet és a fény forrása. A világ korábbi létviszonyai elmúltak (Jel 21,5) éjszaka nem lesz – a bűn éjszakája sem – (Ézs 8,20–22; 9,1–2; Jel 22,5). Az Aranyváros kapui az örök nappalban nem záratnak be (Jel 21,25). A nyitott kapukon át, a drágakő alapokról (Jel 21,14.19–20) a szent város minden pontjáról Isten dicsősége ragyog.

Ez a város az igazi otthona Krisztus hűséges követőinek, az atyai ház, ahol sok lakóhely van (Jn 14,2–3) ide várja Jézus az Ő szolgáit (Jn 12,26), hogy meglássák dicsőségét (Jn 17,24), miután e földi sátorház összeomol (2Kor 5,1–9). Halleluja!

A megváltott lélek drága reménysége Isten ígéretének csodálatos új világa, a mennyei, dicsőséges város. Hitünk erősödik ennek hallatán, és sóvárgó várakozással tekintünk előre a beteljesedés felé. Az örök dicsőség csodálatos reménységének feltételeként ott áll az isteni üzenet, ami egyértelműen nyilvánvalóvá teszi, hogy az Aranyvárosba kik nem mehetnek be.

Döbbenettel és szívszorogva folytatom elmélkedésemet a II. rész után is. Hiszen – ahogyan mind mélyebbre jutunk a kijelentés megértésében, annál félelmetesebb valóságok tárulnak ki előttünk. Már-már arra gondoltam – Uram, ez lelki bátorságomat meghaladó feladat. Talán kár volt elkezdeni... Ekkor az Úr a felismert igazságok továbbadásának felelősségét az őrálló képében hozta elém (Ez 3,17–21). Tudom, hogy én csak egy vagyok a Jézus vérén megváltottak közül, de szeretnék engedelmes szolgájának bizonyulni (Mt 25,24–30), és nem a gonosz szolgálta sorsára kerülni.

Az Aranyvárosból kinn maradnak a paráznák (Jel 22,15), ők a kénkövel égő tüzes tóba – mocsárba – mennek, ami a második halál (Jel 21,8). Ez szörnyű, végzetes sors!

Isten az embert férfivá és asszonnyá teremtette (1Móz 1,27; Mt 19,4–5), azzal a céllal, hogy szaporodjanak, töltsék be a földet és uralkodjanak (1Móz 1,28). A kettőjük közötti viszonyban Isten áldása bírja mindennemű kapcsolatukat, a szellem, a lélek és a biológiai test minden vonatkozásában. Isten akarata szerinti formában e fizikai lét legnagyobb áldása ez isteni

intézmény – a házasság –, ami egy drága szimbólum is egyúttal (Ef 5,31) Krisztus és az eklézsia kapcsolatát illetően. A bűneset után a házasság a sátán kísértésének pergőtüzébe került, és a szent harmóniát a vádaskodás, a bűnrészesség (1Móz 3,6.12) szennyezte be. Az emberiség sokasodásával a férfi és a nő közötti kapcsolat elhajlott az Isten szerinti iránytól (1Móz 6,4–7), amire az Úr válasza az özönvíz volt. Sodoma gonoszságának egyik jellemző vonása az érzékiségi posványba való süllyedés, az erkölcstelenség, a homoszexualitás, a paráznaság bűne (1Móz 19,4–9), aminek áldozatai lettek Lót lányai is (1Móz 19,31–38) végzetes történelmi konzekvenciával Moáb és Ammon által (Neh 13,1–3.23–27; 1Kir 11,1–9).

A porneia görög szó jelenti a prostitúciót, paráználkodást, bujálkodást, vérfertőzést, fajtalankodást, a házasságon kívüli szexuális élet minden formáját. Isten ígéje figyelmeztet, hogy az utolsó időben némelyek elszakadnak a hittől, és gonosz lelkekre hallgatva, tiltják a házasságot (1Tim 4,1–3), idejét múlt, elavult intézménynek tekintik. A házasság intézményének alábecsülése, a szabad szerelem éltetése beláthatatlan erkölcsi romlás felé sodorja az emberiséget. A családok összeomlanak, a gyermekek sorsa bizonytalan lesz, a fertőző betegségek örögi láncolata a totális pusztulást garantálja.

Isten törvénye egyértelműen tiltott mezőnybe helyezi a paráznaságot (2Móz 20,14), amit Jézus még radikálisan megszigorít kijelentésével (Mt 5,27–28). Teszi ezt azért, mert ez a bűnszörnyeteg minden embert – férfit és nőt – hatalmába akar keríteni és az Úr legcsodálatosabb földi intézményét, a házasságot (férj és feleség tiszta, harmonikus kapcsolatát) (Zsid 13,4) romhalmazzá akarja változtatni. Ezzel együtt a gyülekezetet, mint Krisztus menyasszonyi népét, hűtlen paráznává süllyeszteni. A paráznaság bűne több változatban intézi támadásait remélt áldozatai ellen, következménye azonban mindig egyértelmű (Péld 7,21–26; Jel 21,8).

Az Úrhoz megtért emberek hittel ragadják meg a Jézus vére által kapott bűnbocsánatot. Boldogok, hiszen átélték szellemben a Megváltóval való találkozást, de még nincs ismeretük arról, hogy milyen a természetitest, az óember, Isten jó munkát kezdett el nálunk, amit be akar fejezni (Fil 1,6). Miután megtörtént az újjászületés (Jn 3,5–7; Tit 3,5), életre kelt az új ember (Ef 4,24; Kol 3,10), azonnal megjelenik a régi természetű óember, akinek cinkostársa a sátán, a nagy kísértő. Elkezdődik egy kibékíthetetlen, ádáz küzdelem a régi szokásokkal (Kol 3,5–10), a kísértő csábításával szemben. A harcban győzelem és kudarc váltogatják egymást. Az ige egyértelműen mondja ki a harc keménységét, rámutatva a lélek és a test küzdelmére (Gal 5,16–21; Ef 6,11–18). Hiszen mi módon élhetnénk a bűnben, akik meghaltunk a bűnnek (Róm 6,1–4), új életben kell járnunk. Sok megtért keresztény nem veszi halálosan komolyan (Lk 9,23–24; Jn 12,25) régi élet felszámolását, és a kizárólag Krisztussal való élest, hivatkozva arra, hogy ahol a bűn megnövekedik, ott a kegyelem annál inkább bővülködik (Róm 5,19–20). Az ilyen gondolkodású keresztény kényelmes utat választ, mondván, kegyelemből tartatunk meg és nem cselekedetekből (Ef 2,8–9) elfeledve, hogy az Ő alkotása vagyunk, jó cselekedetekre teremtve (Ef 2,10), – ilyen eljárással meghamisítják Isten ígését (2Kor 2,17; 4,2). Az ilyen keresztény lelkében megosztott. Még mindig uralkodik felette a ház régi ura, az óember, holott szeretné cselekedni az új ember – Krisztus – akaratát is. Vágyik az üdvösségre, mert fél a kárhozat szörnyűségétől, de kedveli a régi életet is. Még mindig ott van nála a bűn Egyiptomának maradéka, Mólok sátra (ApCs 7,43) a szent sátorral együtt (ApCs 7,44–45). Ez nem más, mint megosztott szív, két ellentétes dologhoz történő ragaszkodás, két úrnak való szolgálat, ami lehetetlen (Mt 6,24; Lk 16,13–15). Isten a bűneset után kimondott ítélete szerint a férj uralkodik az asszony felett (1Móz 3,16), ami a bűn átka. Aki felett uralkodnak, az

szolga (rabszolga) és nem segítőtárs (1Móz 2,18). Aki bünt cselekszik, az annak szolgája, mondja Jézus (Jn 8,34), ha valaki a test cselekedeteit (óember) viszi végbe, az uralkodik felette (Róm 6,12.14), tehát még él a régi férj, akinek uralma alatt van. Ha ezzel együtt gondolja magát Krisztusénak, ama Férfiúnak, aki számára eljegyeztetett (2Kor 11,2–3; Ef 5,26–27), akkor parázna szellemben, mert még él a régi férj, akihez a bűn törvénye köti (Róm 7,2–3). Csak a régi férj halála után lehet más férfié. Ha meghaltunk a bűnnek, akkor élünk Krisztusnak, az Istennek (Gal 2,18–20). Egyszerre a kettő tetszésére nem lehet élni.

Óh, fájdalom, a keresztények nagy seregében tömegesen vannak, akik megosztott szívvel, „turmix” életet élnek. Ott ülnek a templomok, az imaházak padjaiban. Külsőleg keresztényeknek látszanak (2Tim 3,1–5, Tit 1,16), de szívük megosztott. Egyszerre akarnak Krisztusnak és a világnak is szolgálni. Személyes életük, viselkedési formájuk, képmutató magatartásuk (Mt 23,28) árulkodik megosztott szívükről. Azt mondják magukról, nem cselekedtem semmi gonoszt (Péld 30,20), mint a parázna asszony. A keresztény gyülekezeti közösségben az ilyenek sok fájdalmat, hiábavalóságot és szenvedést okoznak a Krisztus számára elkötelezetteknek. A parázna és gonosz nemzetség jel után vágyódik (Mt 12,38–40), de csak egy nagy lehetősége van: Krisztus jele, ami a régi élet halálát jelenti (Róm 6,6–9). A megosztott szívű szellemi paráznak nem tartoznak a Bárány menyasszonyi gyülekezetéhez, nem mehetnek be az Aranyvárosba, hiába nevezik magukat hívő keresztényeknek, csak a nevük az (Jel 3,1b), de halottak Jézus számára, mert a világnak élnek (1Jn 1,16. 2Pét 1,4).

A paráznaság bűnének testi megnyilatkozási formái mögött belső, szívbeli indítékok vannak, ami az egész embert megfertőzteti, mondja Jézus (Mt 15,19–20), mert aki paráználkodik, az a maga teste ellen vétkezik (1Kor 6,18), holott a test nem paráznaságnak rendeltetett, hanem az Úrnak (1Kor 6,13; Zsid 10,5–7; Jn 15,10; Jn 14,21). A paráznaság a test cselekedetei (Gal 5,19) közül a házasság szentségének legfélelmetesebb, utálatos ellensége, ami házasságtöréssel végződhet (Gal 5,19). Isten parancsa: ne paráználkodjál (2Móz 20,14), paráznaság pedig ne is neveztesd köztetek (Ef 5,3), ne adjátok magatokat, mint a pogányok, bujálkodásra (Ef 4,19), akik egymásra gerjedtek bujálkodásukban, ne legyen senki parázna (Zsid 12,16), az Isten akarata a ti szentté lételeitek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok (1Thes 4,3). Az apostolok megírták a pogányokból lett keresztényeknek, hogy tartózkodjanak a paráznaságtól (ApCs 15,20.29; ApCs 21,25).

A házasságot Isten mintegy védőhálónak adta a paráznaság bűne ellen (1Kor 7,2.8–9). Ezért minden férfiúnak legyen felesége, és minden nőnek legyen férje. Ha valaki elbocsátja feleségét paráznaság okán kívül, paráznává teszi (Mt 5,32; 19,7–9), aki elbocsátott asszonyt vesz feleségül, az paráználkodik. Ha az asszony a férje életében máshoz megy, paráznának mondatik, de ha meghal a férje, nem parázna, ha más férfihoz megy (Róm 7,2–3). (lásd még a Mt 22,23–29). A korinthusiak között furcsa paráznaságról hallott Pál apostol (1Kor 5,1), valaki anyjával paráználkodott, ez még mocskosabb bűn, mint ami miatt Jeremiás panaszkodik (Jer 29,23; 3Móz 18,20), hogy felebarátaik feleségével paráználkodnak (Jer 5,8), vagy Ezékiel keseregése e bűn miatt (Ez 22,11).

Óh, fájdalom, a világ rohamosan süllyed az erkölcsi és szellemi posványba. Megfertőződött, megromlott a föld a paráznaság miatt (Jer 3,2. Jel 19,2), a paráznaság borától részegednek a föld lakosai (Jel 17,2). Noé és Sodoma napjait éli a világ (Mt 24,37; 1Móz 19,4–11). ...de még nagyobb fájdalom, hogy a keresztények közé is befészkelte magát a paráznaság utálatos bűne, senyveszti és szégyeníti éveken át a keresztény gyülekezeteket. Családokat rombol szét, életeteket keserít meg. A névleges keresztények között ott vannak a szellemi és testi paráznak (Jak 4,4) áldozataikkal együtt. A többször elváltak és ismét házasodók, az élettársi viszonyban

élők. Krisztus Teste tagjainak képzelik magukat, élnek az úrvacsora jegyeivel, amely Isten Bárányának testét és vérének szimbolizálja (Mt 26,26–28; 1Kor 11,23–32). Az ilyenek nem lehetnek tagjai Krisztus élő testének, az eklézsiának (1Kor 12,13), mert nincsenek öbenne (Jn 15,4–7), még akkor sem, ha egy hívő közösség taglétszámát szaporítják. A megosztott szív, a lelki paráznaság, a megosztott „testi” élet, a fizikai paráznaság, utálatos Isten előtt. Az ilyenek ellen felkél Isten ítélete (Zsid 13,4), nekik nincs örökségük Krisztusnak és Istennek országában (1Kor 6,9–10), mert a testet követték tisztátalan kívánságokban (2Pét 2,9–10). Ezek osztályrésze a kénkövel égő tüzes tóban lesz (Jel 21,8), örökre kinn maradnak Isten arany városából (Jel 22,15).

Mondhatná bárki: micsoda ellentmondás van az Igében, hiszen azt mondja Jézus, hogy... a parázna nők is bejutnak az Isten országába (Mt 21,31b), sőt sokakat megelőznek. De a parázna nők, miután találkoztak Jézussal, hittek neki, és megtértek (Mt 21,32.). Így nyilatkozik Jézus a bűneit megbánó magdalai Máriáról: neki sok bűne bocsáttatott meg (Lk 7,37–39.47–50), és az ő hite lett megtartója, amit cselekedeteivel bizonyított (Lk 7,38). A Jézus elé hurcolt, tetten ért parázna nőnek az Úr megbocsátott (Jn 8,1–11), azután úgy küldte el: menj el és többé ne vétkezz, hogy rosszabbul ne legyen dolgod (Jn 5,14; 2Pét 2,20–22). De aki az igazság megismerése után szándékosan vétkezik, részére nincs többé bűnért való áldozat (Zsid 10,26), mert ilyenek önmaguknak feszítik meg az Isten fiát, és meggyalázzák őt (Zsid 6,6), csak az ítélet tüzének rettenetes büntetése marad (Zsid 10,27) számukra. A tiatírai gyülekezet angyalának így üzen János által a megdicsőült Krisztus: írd meg neki, az a kifogásom ellened, hogy cselekedni hagyod Jézabel asszonyt, aki magát prófétának mondja, és arra tanítja eltévelyítve szolgálóimat, hogy paráználkodjanak és a bálványáldozatokból egyenek (Jel 2,18–20). – Ez egy félelmetes bűnnek a megengedése volt Tiatírában, amiért a gyülekezet angyala (küldött, megbízott, pásztor) volt a felelős. – Azután így folytatja az Úr: adtam neki időt, hogy felismerje ezt, és megtérjen paráznaságából (1Kor 5,9; 6,15–16 – félelmetes igazság!) – üzze el Jézabelt, a hamis tanítót (tanítást is!), és nem tért meg (felelőtlen ostobaság), nem ismerte fel ennek halálos voltát (Jel 2,21). Ezért ágyba vetem azokat is, akik vele paráználkodnak, nagy nyomorúságba viszem (1Kor 11,28–32), az ő fiait halállal sújtom úgy, hogy meg fogják tudni az összes gyülekezetek (micsoda megszegyenülés!), hogy a vesék és szívek vizsgálója vagyok. Mindenkinek megfizetek cselekedetei szerint (Jel 2,22–23). Az ilyenek osztályrésze a kénkövel égő tüzes tó (Jel 21,8), nem pedig Isten arany városa, mivel nem tartoznak a Bárány menyasszonyi seregéhez.

Testvéreim! Itt az ideje, hogy felszerkenjünk ebből a bódító álomból is, mert mindennap közelebb van hozzánk az üdvösség (Róm 13,11). A bűn éjszakája Jézus érkezésével elmúlt, nem cselekedhetjük a sötétség cselekedeteit, hanem, mint nappal, ékesen járjunk, felöltözve Jézus Krisztust, és a testet nem táplálva kívánságokra (Róm 13,12–14; Gal 3,26–28). Akik felöltözték őt, hasonlókká válnak Őhöz, mint hozzá illő, uralkodó társ (1Móz 2,18; 1Jn 3,2; Jel 20,6; Jel 2,26). Ők lesznek az Aranyváros lakói, ragyognak, mint az égnek csillagai (Dán 12,3; 1Kor 15,47–50).

Ezt üzeni neked megdicsőült égi Urad, ha kitartó hűséggel, győzelmesen vívod hited harcát: megadom, hogy az én királyi székemben ülhess velem (Jel 3,21). Micsoda reménység és kiváltság!

(Folytatása következik.)

BIZONYSÁGUL

Utánunk a keresztvíz • *Szász Ramóna*

Édesanyám testvérének volt egy jól jövedelmező vállalkozása. Rövid idő alatt így a lakótelepi 2 és fűszobás lakásból tavaly év végére egy 25 milliós kertés házba költöztek. Mindig is szerette a pénzt. Közben a vállalkozás megszűnt, és csak egy saját gyógynövényüzlete maradt. Beköltözésük éjjelén betörték hozzájuk, és elvittek majdnem 200000 Ft készpénzt, rádiótelefont és egy-két személyes dolgot. A tudattól, hogy idegen járt a szobájában, amíg ő ott aludt (akár meg is ölhetné volna álmában) idegrendszeri betegségei támadtak, állandó gyomorgörcsökkel küszködött. Éjjel csak úgy tudott aludni, ha gyógyteákat ivott, hogy legalább 1–2 órát fájdalommentesen pihenessen. Sehogy sem talált vigaszt, mindezt élete csődjeként élte meg.

Amikor az Úr indíttatására egyik este édesanyámmal (aki egy éve tért meg) átmentünk hozzá, hogy elhívjuk hálaadó istentiszteletre, épp a hallban ült és zokogott, hogy ő mennyire boldogtalan. Tényleg teljesen össze volt törve, nem láttam soha ilyennek korábban.

Elsírta minden panaszát, hogy itt van az egymillió-x-százezerbe kerülő konyhaszekrénye, a nagy lakás, de ő mégis szerencsétlen... Könnyek között kérdezte, hogy mi mitől vagyunk olyan boldogok, és neki miért nem sikerül soha semmi.

Persze, erre mi „intravénásan” elkezdünk adagolni neki az evangéliumot, hogy a boldogságot nem a nagy lakással vagy jó autóval lehet megszerezni, hanem egyedül Jézussal.

Természetesen rögtön kifakadt, hogy ha van Isten, akkor miért engedte, hogy ez történjen vele.

Minden bátorságunkat összeszedve azt mondtuk neki, hogy tegyen próbát. (Abban biztosak voltunk, hogy ha az Úr meg akarja menteni ezt az asszonyt, akkor nem fogja bizonyosság nélkül hagyni.) Hátradőlt a fotelben, ahol addig össze volt kuporodva, letörölte szétfolyt szemfestékét, és komolyan a szemünkbe nézve azt mondta:

– Ma este nem iszom gyógyteát. Imádkozzatok! Ha nem fáj reggelig a gyomrom, elmegyek a hálaadó ünnepélyetekre.

Röpültünk hazafelé! Föl a szobába, rögtön a térdeinkre. Teljesen lázba jöttünk, imádkoztunk, és beleizzadtunk még a gondolatába is, hogy Isten valami hatalmasat cselekszik.

Két éve még csak egyedül voltam hívő a családban: egy év múlva megtértek a szüleim is, és most itt a lehetőség, hogy négyen legyünk. Éreztük Isten erejét.

Másnap reggel szólt a telefon:

– Na? – kérdeztünk.

– Hát – kezdett neki – miután este elmentetek és lefeküdtem, elkezdett fájni a gyomrom. De aztán arra gondoltam, hogy az Ica (anyu) meg Ramóna biztosan imádkoznak, úgyhogy nem szabadna fájni. Ezzel a gondolattal mintha elvágták volna, minden fájdalom nélkül aludtam – végre hosszú idő óta – reggelig.

Győzött a Júdabeli Oroszlán!

Ígéretéhez híven eljött hálaadó ünnepélyünkre, és azóta eljár a pénteki házicsoport találkozóinkra. SŐT! (a négy néha öt). Rendszeresen hozza magával egyik lányát is, az unokahúgomat.

Mindez tavaly év végén történt, mára mindketten átadták életüket az Úrnak, és megdöbbentő intenzitással szívják magukba az Igét. Már folyamatosan tesznek bizonyosságot és eljárnak vasárnapi istentiszteleteinkre is. A legközelebbi alkalomkor pedig bemerítkeznek.

Dicsőség Istennek!

Gondviselés • *Selmeczi Éva*

Péter nevű ikertestvéreméknek hitből vállalt nyolc gyermekük van, 9-től 24 éves korig. Az utóbbi években sok erőfeszítést tettek, hogy egy nagy társasházban lévő négy és fél szobás

lakásukhoz képest nagyobb otthonra tegyenek szert. Persze, az ilyesmihez sok pénz kellene. Közösen örökölt telkünket sokáig nem sikerült eladni, bár az utóbbi években áron alul is meghirdettük. Amikor tavaly októberben a Kecskemét melletti Emmaus-házban tartott hitmélyítő konferencián megtudtam, hogy ott van Érd-parkváros református lelkésznője is, megemlítettem neki, hogy Érd-parkvárosban van egy telkünk, melyet szívesen eladnánk. Testvéremnél, az emeletükön, egyszer csak megürült egy lakás, amely alkalmas kiegészíteni a mostanit. A lelkésznő közvetítésével éppen ekkor érkezett vevő a telekre. Az is öröm, hogy az áldott életű Farkas Jóska bácsi, református lelkész, egyik unokája számára vásárolták meg. Az Úr csodásan működik!

ICUKA NÖVÉR • *Arnold József*

Kegyelettel emlékezem volt vasárnapi iskolai tanítómra, *Bretz Icuka* nénire. Valamikor 1945 nyarán öcsémmel, Ernővel együtt skarlátba estünk, és néhány hétig betegen feküdtünk. Nekem még a vesémre is áterjedt a betegség, így tovább kellett nyomnom az ágyat. Anyukám ebben az időben kezdett járni a szabadkai pünkösdi gyülekezetbe, ahol *Rácz Ferenc* testvér volt a pásztor. Katinka és Icuka nővérek is ekkoriban tértek meg, és minket is eljöttek meglátogatni.

Később, mikor már öcsémmel mi is járni kezdtünk a gyülekezetbe, a vasárnapi iskolában Icuka nővér volt a tanítónk. Sok szép igeverset, aranymondást tanított meg velünk, amelyeket azóta sem felejtettem el, sőt prédikációimban is használom őket.

A szabadkai pünkösdi gyülekezetben Icuka nővér aktívan részt vett a szolgálatokban. Mivel három nyelven beszélt: magyarul, szerbül és németül, így a prédikációkat is ő fordította. Az ÖRÖMHÍR-nek is fontos munkatársa volt. Évekig fordított németről magyarra, majd a teljes magyar nyelvű újságot szerbre (*Radosna Vest*).

Ezenkívül sok-sok éven át tanította az énekkart. A különböző szólamokat otthonában, zongora mellett tanította be, a gyülekezetben harmóniumon kísérte a közös éneklést, énekeket fordított... és ki tudná felsorolni összes tevékenységét, amelyekkel az ő Urának, Jézusnak szolgált.

Egy szerb prédikátorhoz, *Andelic Jovanhoz* ment feleségül és két fiút szült. *György* ma Ausztráliában él családjával. *János* pedig a békéscsabai Teljes Evangéliumi Gyülekezet alapítója és pásztor.

Sok elfoglaltsága mellett, amíg ereje engedte, rendszeresen látogatta a beteg, idős testvéreket. Amikor idősebb lett, és egészségi állapota miatt nem tudott biztonságosan járni, fiához költözött, Magyarországra. Mivel már közel volt a 80-hoz csontjai megritkultak, és egy szerencsétlen esés következtében járóképtelenné vált. Hosszú hónapokat töltött kórházban, ahol példásan viselte szomorú sorsát. Aktivitása itt sem lanyhult, egy verset költött, melyet egy kedves, keresztény orvosnő leírt, majd a kórház folyosójára is kitett. A címe: Szeress! Mennyei Atyánk megelégette szenvedéseit, és 1999. november 30-án hazahívta hűségese szolgálóját az örök hazába. 1999. december 6-án Békéscsabán kísértük utolsó útjára. A vigasztalás ígét a békési lelkipásztor, D. Nagy József testvér hirdette, a gyülekezet pedig Icuka nővér kedves énekeit énekelte.

TEKINTETTEL

*%Ismerjünk meg más hívő testvéreket, közösségeket! Töprengjünk a magunk gondjairól!
Olvassunk, lássunk, halljunk – művészi alkotásokról.*

Karolj, Jeruzsálem! • *Koncz Sándorné*

Láttuk a várost, láttuk Jeruzsálemet, Isten kegyelmesen odasegített minket. Méltó, ahogy a 122. Zsoltárban Dávid, dicséri és áldja. A Föld legmagasabb pontja. Egyes magyarázók szerint neve azt jelenti, a béke városa, pedig ha „az emberiség története vérfolyam”, mint Petőfi írja, Jeruzsálemé sokszorosan az.

Most béke van falai között. Látni ugyan fegyveres fiatalokat, de arcuk mosolygós, vidáman csevegnek, mintha csak úgy, mellékesen lenne náluk a golyószóró. Arabok, zsidók, keresztények békésen végzik a dolgukat, árulják egymás kegytárgyait: a zegzugos sukok (arab bazárok) töménytelen menórát (hétágú gyertyatartót), Dávid-csillagot, tóratartót, vízpipát, ki tudja, még mi mindent árulnak itt el nem képzelhető bőségben. Most érvényesül a „területért béke” elv, nyugodtan készülhettek a zsidók a nagy ünnepükre, a peszachra, melyen az Egyiptomból való szabadulásra emlékeznek.

Jeruzsálem nem az, amit előre elképzeltünk: több is, kevesebb is. Nem a keresztények városa, elsősorban zsidó meg arab, és vannak benne keresztények is. Rövid idő alatt képtelenség felfogni az Óváros felosztásának topográfiaját, főleg arabok árulnak a szűk sikátorokban (Annyira zegzugos, labirintusszerű, hogy egy angol házaspár órákig bolyongott, nem találtak ki.) Az egyes zónák között ellenőrző pontok vannak, kis gyakorlat után szó nélkül nyújtjuk a táskát, fényképezőgépet, gyorsan zajlik az átvizsgálás, ha már odaértünk a sorban. Mert tömeg, sorban állás van mindenütt, türelemre tanít a várakozás „a tűző nap forróságában...”

A város újabb része kő és kő, fehér sziklarengeteg. „Szép. Az első polgármester, *Teddy Kolek*, nem engedte” meg a házak vakolását, megmaradt a kövek fehérsége. Ahogy a Jaffa utca az Óvároshoz érkezik, kitágul a tér, sugárutak, forgalom minden irányból. A fehér ragyogás elragad: „Jeruzsálem, gyöngyökből, aranyból épített, „te szent királyi város, szívből köszöntelek” – éneklek a régi karénekeket boldogan. Tudom, hogy a másiktól, a mennyeiről szól, ez pedig mindennapi, földi város, autók, házak, emberek, pálmafák anyagi valóságukban, mégis boldogság itt lenni...

Már a neve is mi mindent idéz: templomépítés, zsinagógák, Jézus bevonulása: a zsidóság, a kereszténység nagy pillanatainak szimbólumai vannak itt. Szinte furcsa, hogy más városokhoz hasonlóan: utcakő, közlekedési lámpa, árusok, szemét.

Minden jelen van itt, ami a földkerekségen fontos, ez a város maga a lüktető élet a mindennapiság tényeivel, zűrzavarával. De képes rá, hogy fölemeljen, megrázzon, magasabb régiókba juttasson. Mert levegője van, különleges, semmihez nem hasonlítható zsongása, lelke. Igen, lélek jár Jeruzsálemben, s találkozik velünk.

A mában beszél a múlt, az idősíkok néhány perc alatt változnak. Zsong a bazárok népe a keresztút stációinak tövében, a Templom-hegy nem a zsidóké, ragyogó arab mecsetek állnak rajta, de lankáiról letekintve látjuk az Olajfák-hegyét, alján a Getsemáné kert, közben a Kidron patak völgye. Oldalt nagyobb szakadék, a Gyehenna.

Jeruzsálem nagybetűs hely a földkerekségen. Aki eddig még nem érezte meg, milyen fontos szerepet tölt be a hely az emberi létben, az itt átélheti. Az Ószövetség hősei több esetben megjelölik a földnek azt a pontját, ahol az Örökkévaló csodát tett velünk. Jézus is fontosnak tartja e várost: sír a pusztulásán, (templom őrzi ennek az emlékét is) fölmege a templomba tanítani, imádkozni, kiűzi onnan az illetlent. Azt ígéri, helyet készít nekünk az Atya házában. „Az én atyám házában sok lakóhely van” – biztatja övéit a mennyei hon eléréséért folytatott küzdelemre. Jeruzsálemben, bizonyos pontokon, megemelkedik egész lényünk, elragad a szeretet csodája, nem is hisszük, hogy a kopott köveken járunk, akár repülni is tudnánk. A hívő embert elsősorban a Mester keresztútjának emlékei fogják meg.

A zsi bongó, zegzugos városban egyszercsak váratlanul tűnik szemem elé a Via Dolorosa, a keresztút, kezdetének két állomása, a szűk utcából nyíló kapu mögött. Itt van az *Ecce homo* ív (Íme, az ember!), ahol megjelent Pilátus előtt, és az a hely, ahol megkérdezte a helytartó a

zsidóktól: „Kit engedjek el néktek, Krisztust vagy Barabást?” A nép válasza: „Engedd el nekünk Barabást!” Az egyszerű latin szöveg elemi erővel hat: Itt vette fel értem a keresztet az én Uram... A gonosztevő szabadult, az igaz elindult a kínhalál felé. Tudom, hogy ez a világ rendje, ma sem történe másképpen, ha ismét testben megjelenne a földön. Fáj, hogy miattam kellett szenvednie, mégis olyan drága, lelket gazdagító, nyomorúságomat enyhítő, sebet gyógyító érzést ad.

A körülöttem levő világ másodlagossá válik: egy japán kórus énekel, valaki kérdezi a latin szavak jelentését, az udvarban a burjánzó természet: virulnak a fák, virágok, simogat a tavaszi szél, mit számít mindez ahhoz képest, hogy a legnagyobb dolog itt kezdődött: Urad elindult érted a Golgota felé.

Sokan érzik ezt vagy ehhez hasonlót a Via Dolorosa ösvényét járva. Tömve van emberrel a Szentsír bazilika, nem is értem, hogy lehet az a kis emelkedés, fölötte, körülötte a sok színes képpel, gömbbel – a Golgota. Vonzana, de nem férek hozzá. Kegyelem, hogy másnap este visszajöhetünk, alig vannak, nem kell megismételni az óras sorban állást. Többször bemehetek az Úr feltételezett sírjához, két kis fülke: az egyikben kődarab abból a sziklából, amit elhengerített a sírról az angyal, a másik maga a sírhely. Túl sok a dísz (csak ezüstgömb: 43 db).

Pár méterrel odébb van egy másik, egyszerűbb sziklasír is, lehet, hogy abban feküdt, hiszen akkor itt temetkeztek, sírkert volt ez a hely.

Már nem fontos, hogy melyik a valódi, csak az, hogy itt halt meg értem Jézus, itt támadt föl. Többen voltunk ott hívők és hitetlenek, de ezt az estét bizonyára egyikünk sem felejtí el, egymást megölelve sírtunk: a meghatódás, a hála, az öröm könnyei szivárogtak arcunkon. A lélek beszélt velünk.

Felejthetetlen élmény a Siratófal is. Talán kisebb, egyszerűbb, mint ahogy képzeljük.

Valamikor templomfal volt, ma a zárandoklat helye: imádkozik itt mindenféle ember, nemcsak zsidó. Nekik az Örökkévalóval való találkozás, a levelezés lehetőségét nyújtja.

Nekünk is sokat jelent: itt imádkozott, tanított Jézus, itt hasadt szét a kárpit halálakor. Mennyi fohász, ima, kérés, könyörgés szállt innen az Ég felé!

Mennyi könny hullt, milyen sok szív rendült meg ezen az egyszerű helyen, az öreg kövek mellett! Valószínűleg a legtöbb imát innen küldték az emberek a Teremtőhöz, mióta világ a világ. Nagyon meztelen, kendőzetlen tud lenni itt az ember, úgy érzi, valóban az Örökkévaló előtt áll. Mindenki befelé figyel, semmi nem számít, csak a Vele való beszélgetés. A lélek itt is ránk talál, szólít.

Megértem a zárandokokat, bár még nem volt módom útra kelni velük. Igazuk van, amikor elindulnak, esetleg gyalog, hosszú útra, hogy megkeressék az enyhülés helyét. Időnként jó eltávolodni a mindennapok zajlásától. Ilyenkor a gondolatok nem a kicsinyes, elménket, szívünket rabságba hajtó, béklyózó földi dolgokra irányulnak, kizáródik a lényegtelen, alkalom nyílik a fölöslegestől való eltávolodásra, a megtisztulásra, elfelejtünk magunk körül forogni...

Aki útra szánja magát, hogy valami értékesebbet, nagyszerűbbet, nemesebbet keressen, és nagyon vágyik rá, meg is találja.

Tudom, nem utazhat mindenki, aki szeretne, s nekünk is csak soká adatott a lehetőség, hogy eljussunk Jeruzsálembe. Azonban, aki tehetné, nem jár jól, ha elmulasztja.

Egy bölcs embert megkérdezett valaki, hogy véghez vigye-e azt a dolgot, amit a fejében forgat. A bölcs, így válaszolt: Ha jobb leszel általa, tedd meg!

Jeruzsálem szikláin önmagukban nem segítenek jobba lenni. De járt ott előttünk Valaki, aki lelket adott a köveknek. Ez a lélek magához vonz, szólít, beszél a szívünkhöz. A szent város ma is Urára mutat, és átkarol az Ő szeretetével.

Nem akarom, hogy elengedjen.

Hallottad-e?

Miért van kakas a református templomok tornyán?

A jellekép Péter tagadására utal: mire a kakas megszólalt háromszor, tagadta meg az Urat. Ezzel a reformáció egyik alaptételét példázza, az ember gyarló a bűn kísértésével szemben. Péterre bízta Jézus az egyházat, a nagy apostolok egyike, a Mester közelében élhetett, mégis elesett. Példája mutatja, hogy *nem cselekedetek által, hanem csupán kegyelemből nyerhetjük el az üdvösséget.*

A református templomok tetején felváltva láthatunk kakast vagy csillagot. A nyugati országokban gyakoribb a kakas, Magyarországon mindkettő előfordul. Gazdagabb gyülekezetek néha felraknak kakast is, csillagost is.

Miért vetették meg a zsidók a samaritánusokat?

A samaritánus név Samaria városának és környékének lakóját jelöli. Az ellenségeskedés történelmi okra vezethető vissza, később kapott politikai, vallási színezetet. Amikor az asszírok az északi országrészt elfoglalták (Kr. e 722), elhurcolták az izraelita lakosság nagy részét, és a vidéket telepésekkel népesítették be. Így Samaria környékén keverék népesség alakult ki, az ott maradt kisebbségből és a betelepült idegenekből. A lakosság egy része a Jahve-kultusz mellett megtartotta saját istenének kultuszát is.

A samaritánusok csatlakozni akartak a fogságból hazatérő zsidókhoz, de azok elutasították őket. Ezután a júdaiak és a samaritánusok között ellenséges viszony alakult ki, viszálykodások, vádaskodások sora következett. A közöttük levő gyűlölködés Jézus idejében már olyan fokot ért el, hogy a samaritánus megjelölés gyalázkodó kifejezésnek számított. A zsidók egyáltalán nem érintkeztek a samaritánusokkal, a samaritánusok viszont nem fogadták be a Jeruzsálembé igyekvő zsidókat (Lk 9,52).

Jézus nem követi a gyűlölködés gyakorlatát, hanem jóindulatúan közeledik a samaritánusokhoz (Jn 4,49) hitüket és etikus magatartásukat szembeállítja a zsidók hitlenségével és szeretetlen életgyakorlatával. (Lk 10,33)

Samariában először Fülöp hirdette az evangéliumot, aminek hatására sokan megkeresztelkedtek, ezután pedig Péter és János mennek Samariába, hogy kézzel közvetítsék a Szentlelket (ApCs 8,4).

Olvashatunk – Tanulhatunk

Lélektani rúgóink

Gyökössi Endre, református lelkész és pszichológus könyveit régóta és sokan forgatják, forgatjuk nyereséggel. A keresztény hit felismert igazságaival és a lélektan eredményeinek felhasználásával idős koráig dolgozott, és hosszú életében számos embernek segített ingyen, az igen sokak „Bandi bácsija”.

Egyik alapkönyve a Magunkról magunknak című munka. Ebből megtudhatjuk, mi az alapja váratlan reakcióinknak, miért félünk, miért háritjuk hibáink okát másokra. Tanácsokat kapunk a gyászra, a betegség idejére, az ifjú és az idős korra, és sok egyébre is.

Ha jobban megismerjük magunkat, mások megértésében is előbbre juthatunk, így segíthetünk nemcsak önmagunkon, hanem a környezetünkben élőkön is, hiszen: „...mindenki lelkipogondozó, akire egyetlen embert is rábízott az Isten”.

Az Úr mosolygós gyermeke • Koncz Sándorné

A túravezető

– Hatvan éve vezet túrákat –

Kati néni, *Dr. Ritzky Katalin*, egyik tiszte szerint a BSE túraszakosztályának vezetője. Néhányszor hallottam már korábban is egyszerű, közvetlen év végi beszámolóját a szakosztály ülésén, de az utolsó, az 1999-es a legemlékezetesebb számomra, nem akart szünni a taps, amikor fölállt, hogy beszédét elmondja: előtte jött ki a kórházból, mindenki örült, hogy újra itt láthatja a Puskin utcában, a túratársak között. Már hatvan éve – kimondani is sok – vezet túrákat. A korábbi években ilyenkor kaptunk tőle igeverset vagy a keresztény életvitelre vonatkozó tanácsokat. Az ajándékot hívő és hitetlen egyaránt örömmel fogadta, mert szeretetet sugároz, s ezt megérik az emberek. Törődik minden odavetődővel, van hozzájuk pár kedves szava. Fő kedvencei a gyerekek és az útközben felbukkanó állatok.

Én is egy túrán ismertem meg a nyolcvanas évek elején, akkortájt kerültünk Pestre. Tízéves fiam egyik nap rámutatott egy fákat és vizet ábrázoló újságfotóra, s így szólt: – Ilyen helyre vigyetek el! Vettem egy Pesti Műsor című újságot, hogy a kívánságnak megfelelő programot keressek: Kati néni hirdette benne éppen a soron következő utat. Akkor találkoztunk először, s azóta már testvéremnek, barátomnak mondhatom.

A hívő

– „Isten szeretete megragadott” –

Kati néni hívő katolikus. Mindennap megy templomba, azt el nem mulasztja semmiképp. Többször mentünk mi is vele, hallottuk az Úr üzenetét egy-egy szolgálatban. Eleinte, bevallom, nem volt kellemes, mert nem tudtam, hogyan kell ott viselkedni, a szertartást követni. Az ügyetlenkedés feszültségét azonban feledtette, hogy Isten szava hangzott, s drága testvéreket is megismertünk.

Hit nélkül nem tudnék élni – mondja. Tizenhárom éves voltam, amikor Isten szeretete megragadott. A sváb-hegyi templom mellett állt egy kereszt, az előtt fogadalmat tettem magamban: „Uram, a tied vagyok, a Te utadon, akarok járni, azt teszem, amit Te kívánsz.” Nem közöltem sem pappal, sem senki mással az elhatározásomat, nem kértem engedélyt, közvetlenül Istenre bízam magamat. Megsegített, velem volt mindeddig.

A család

– Egy kosár élelem –

– Édesapám korán meghalt – meséli az életét. Anyukám egyedül nevelt bennünket öcsémmel, aki hatéves korában hagyott itt minket. Nehezen éltünk, tanítónő volt az édesanyám, de elbocsátották a munkahelyéről. A Sváb-hegyen laktunk, egyre kisebb volt a lakásunk, végül egy szobába szorultunk. A mamámnak sok adóssága volt, meg is tanultam egy életre, hogy kölcsönt soha nem kérek...

Nem volt pénzünk a fogásra, gyalog jártunk föl. Egyszer, karácsony előtt azon töprengve ballagtunk fölfelé, hogy most éhen fogunk-e halni karácsonykor. Ahogy fölértünk, az ajtóban egy élelemmel teli kosarat találtunk. A Gondviselő nem feledkezett meg rólunk.

A diák

– „Vágytam az égi hazába” –

– Az Orsolya-nővérekhez jártam iskolába, szövi tovább a történetet. Pickel Cherubina tanárnőt szerettem a legjobban. Őt nyelven beszélt, humán tárgyakat tanított, nagyon művelt és jószívű volt. Sokat köszönhetek neki. A Rákosi-korszakban egy éjszaka fölpackolták őket, elvitték vidékre. Többször meglátogattam. Jellemző e korra a következő eset: Egyszer a tanárnővel küldték el a postát, aki nagyon szerény, egyszerű öltözékben volt. A postáskisasszony így szólt hozzá: – Ezt itt alá kellene írni, de tud a néni egyáltalán írni?

– Érettségi után a közgazdaság-tudományi egyetemre kerültem, ennek is oka volt. Misszionárius szerettem volna lenni, s egyszer meghallgattam egy ferences misszionárius előadását, aki elmondta, hogy aki doktorátust szerez, könnyebben kijuthat a leprások közé. Vágytam rá, hogy közöttük szolgáljak. Az is megfordult a fejemben, ha elkapom tőlük a betegséget, előbb jutok az égi hazába. Szerettem és szeretem ma is az életet, de Istenhez mindig mindennél jobban vágytam. 1943-ban doktoráltam, de nem lehettem misszionárius. Édesanyám egyetlen támasza voltam, és élt egy olyan szabály, hogy ilyen nem vehetnek be maguk közé. Később pedig ez a dolog lehetetlen volt Magyarországon.

Lefokozva

– A hitem miatt... –

Kati néni nem tudott, nem is akart idomulni a kommunista rendszerhez. Ebben is külön volt sokunknál...

– Tíz évig a KSH-ban (Központi Statisztikai Hivatal) dolgoztam – meséli. Mivel templomba jártam, 1950-ben áthelyeztek a Fővárosi Temetkezési Intézetbe statisztikusnak. Ennek a Kerepesi temetőben volt a székhelye. Ott eltöltöttem 22 évet, nyugdíjba is onnan kerültem. Anyagilag is, szakmailag is szerényebb volt ez a munkahely, de sok emberen tudtam segíteni. Mint nőfelelős (akkor ilyesmi is volt) betegeket látogattam. Emlékszem, egyszer megsérült egyik munkásunk, s mikor meglátogattam a kórházban, sírva fakadt a meghatottságtól. A műegyetem a jogi egyetem és a KSH összefogtak, ki akartak engem onnan menteni könyvtárosnak, de a személyzeti vezető megakadályozta a terv megvalósítását, mondván, ha az egyetemre kerülök, „megrontom az ifjúságot”.

A telefonnál

– „A segítő kéz szorítása” –

Nyugdíjaztatásom után hamarosan a telefonos lelkiségély szolgálathoz kerültem, ahol azóta is ügyelek, bár mostanában többször betegeskedtem. Sok csalódott, tanácstalan, vigasztalan ember keresi a lelki támaszt, bizony nagy felelősség ott lenni a vonal másik oldalán. Tudom, hogy a kezemet kell nyújtani, mert különben nagy baj következhet. Az első dolog a nyitottság, őszinteség, hogy érezze a bajba jutott ember a segítő kéz szorítását. Sajnos, ez nem mindig sikerül. Volt olyan, hogy öngyilkosságra készülő nő telefonált, közölte a szándékát, aztán letette a kagylót. Csak imádkozni tudtam érte...

Kezdetben, a diktatúra idején Istenre nem hivatkozhattunk, most sem direkt vallási propagandáról van szó. Az emberi értékekre, a szeretetre, a családra utalva szoktunk támpontot adni. Rámutatunk, ha az ember magára vállal mások problémáiból, és nemcsak önmagára gondol, akkor a saját terhét könnyíti meg.

Amikor a sok bajt, bűnt, gondot hallom, imádkozom. Istenhez kiáltok irgalomért, könyörgök értük, hogy ismerjék fel a követendő utat. Sokszor gondolok Jer 22,29-re: „Föld, föld! Halld meg az Úrnak szavát!” „Az igazak látják az Ő tekintetét” – ahogy a Zsoltárokból olvashatjuk. Milyen jó, hogy a hívő emberre illenek ezek a szavak.

A világ igaza

– „Nem tehettem mást” –

Izraelben a *Yad Vashem* emlékhelyen felsorolják azok nevét, akik a vézskorszakban zsidókat mentettek. Kati néni is megkapta az „igaz” minősítést, s neve majd oda kerül a „világ igazai” közé. Elmondja, hogyan történt:

– Édesanyám segítségével mentettünk meg egy hattagú zsidó családot. Az egyetemen mellettem ülő társamról és hozzátartozóiról, szüleiről, férjéről, testvéréről, gyermekéről volt szó. Veszélybe kerültek, segítenünk kellett rajtuk, nem is tehettem mást. Nem volt idő fontolgatni, bár tudtam, hogy ez mivel járhat.

Isten velünk volt, védenecink megmenekültek, közülük hárman ma is élnek. A zsidó szervezet fölkeresett, hálásak. Ki gondolta volna ezt akkor?

Idősen

– „Isten szeretetét értékelem a legtöbbre” –

Barátnőm betöltötte már a 83. évet. Örömről, bánatról, vágyakról kérdezem.

– Isten szeretetét értékelem az életemben legtöbbre. Ezt naponta érzem, és teljes mértékben kielégít – mondja. Mindig sok barátom, ismerősöm volt, sok beteget, idős vagy bajba jutott embert látogattam. Most már, mivel bottal járok, kevesebb helyre jutok el. Főleg telefonon tartom a kapcsolatot, de van egy barátnőm, aki beteg, nagyon vár, hozzá rendszeresen megyek. Ez is öröm. (Amikor Kati néni kórházban volt, egymásnak adták a kilincset a látogatók. Bármikor mentem be hozzá, mindig volt nála valaki.)

– Szomorúságom, ha szenvedő embereket, főleg gyerekeket látok, őket nagyon sajnálom. Ha fiatal volnék, elmennék misszionáriusnak, hogy segítsék...

Személyes vágyam, hogy kicsit javuljon a lábam. Nem szeretnék mások terhére lenni. Uram kegyelmében bízom.

Szeretne a pápa jubileumi imájából idézni. Íme, egy részlet:

„Tisztítsd meg Atyánk Fiad tanítványainak emlékezetét, és add, hogy elismerjék bűneiket. Add, hogy egyik legyenek, hogy így a világ higgyen. A vallások követői között bontakozzék ki párbeszéd, és minden ember örömmel fedezze fel, hogy a Te gyermeked...”

Kati néni nemrég volt nálunk, a gyülekezetben.

– Örülök nektek, nagyon jó, hogy vagytok – mondja. Jól éreztem magam köztetek. Többen ismerjük, szeretjük, testvérünknek tudjuk őt. Mosolygott, ahogy az istentisztelet után körülvettük.

{k2000304}

KÖRKÉP

A teokrácia alapelvei a szolgálattevők kiválasztásában • Telegdi József

%Gyülekezeti vezetőség választással kapcsolatos megbeszélés bevezető szolgálatára készülve tanulmányoztam a Szentírást. Most megkísérlem összefoglalni a felismert igazságokat. Először körülhatárolunk a Közösségünkben manapság szinte már közhelyként forgó fogalmakat, azután megvizsgálunk néhány igehelyet, különös tekintettel a teokrácia alapelveire. A Mt 16,18 és 18,17 alapján hasznos volna átgondolni, hogy Jézus – az Isten királyi uralmával is összefüggésben – milyen nagy tekintélyt szánt a gyülekezetnek, azonban a cikk keretei e kitekintést nem teszik lehetővé.

Egy evangéliumi gyülekezetben az após bizonyos pozícióba akarta fölsegíteni a vejét. Igyekezetét látva az egyik gyülekezeti tag az apostoli korra célozva némi szójátékkal – és talán nem kis iróniával – így fejezte ki rosszaságát: „Testvérek, az após-toli kor már elmúlt!” Az apostoli kor már valóban elmúlt, azonban az e korról kapcsolatos, igében feltáruló, alapvető igazságok elévülhetetlenek. Sajnos, az emberi igyekezet, amely pusztán emberi eszközök vagy szimpátia alapján próbál vezetőket tiszttségbe juttatni, szintén elmúlhatatlannak látszik.

A következőkben ismerkedjünk meg három olyan fogalommal, amely segít a Szentírás jobb, pontosabb megértésében.

Az *autokrácia* görög szó, jelentése: önkényuralom; korlátlan, zsarnoki egyeduralom; profán

értelemben olyan kormányzati rendszer, amelyben a korlátlan hatalom egy személy kezében van. Politikai, de gyülekezeti vonatkozásban is szoktuk ezt „kézi vezérlésnek” és „egy kéz politikának” is nevezni (amikor minden hatalom egy ember kezében összpontosul).

A *demokrácia* szintén görög eredetű szó, jelentése: népuralom; köznapi értelemben az a politikai rendszer, államforma, amelyben a hatalmat formailag az egész nép, valójában valamely társadalmi csoport gyakorolja. A gyülekezeti életben az Isten akaratától eltérő vagy azzal éppen ellentétes emberi szempont, gondolat, akarat érvényesítését jelenti.

A *teokrácia* is görög szó, jelentése: istenuralom; köznapi értelmezésben olyan uralmi rendszer, amelyben a legfőbb hatalom a papság vagy az egyházi hatalommal is rendelkező király kezében van. A Szentírás szemszögéből nézve eredetileg azt az emberi együttélési formát jelöli, ahol maga Isten határozza meg a társadalmi együttélés szabályait, s minden törvény, szokásjog, az egész politikai élet Isten akarata szerint alakul. Isten akaratának megnyilvánulása történhet közvetlen módon, de emberek is lehetnek hivatottak ezt az uralmat képviselni és garantálni (pl. bírák, papok, próféták, királyok).

Az alábbiakban szeretnénk rámutatni néhány, a gyülekezeti szolgálattevők, tisztségviselők kiválasztásában megvalósítandó bibliai teokratikus alapelvre. Vizsgálódásunkat két területen folytatjuk: 1) a diakónus választással és 2) a presbiter választással összefüggésben.

1. Diakónus választás (ApCs 6,1–7)

A Szentlélek kiáradása és az apostolok odaadó fáradozása nyomán hatalmas, többezres létszámú gyülekezet jött létre Jeruzsálemben. Az apostolok buzgón, kitartóan imádkoztak, iget tanulmányozást folytattak, prédikáltak, lelki gondozást végeztek, az összegyűlt adományokból a szegényekről gondoskodtak. Ez a sokrétű szolgálat túlterheltséghez vezetett. A gyülekezetben egyesek részéről zúgolódás támadt. (Érdemes megfigyelni: az első gyülekezetben az első komoly panasz anyagiak miatt adódott.)

A „hellenisták” (a diaszpórából hazaköltözött, görögül beszélő zsidók) zúgolódtak a „bennszülött héberek” ellen amiatt, hogy a közülük való szegény özvegyasszonyok hátrányba szorulnak az alamizsnaosztáskor amazokkal szemben.

Az apostolok összehívták a gyülekezetet és javasolták: „...válasszatok ki magatok közül, atyámfiak, hét férfit...” (3. v.). A terhek megosztásával az első gyülekezet vezetői megtették az első lépést a tisztségek kialakulása felé.

Figyeljük meg, micsoda bölcsesség nyilatkozott meg a diakónusok kiválasztása során!

1) Sem Péter, sem apostoltársai nem intézkedtek autokrata módon, önkényesen, nem ajánlottak szimpatizánsokat és nem gyakoroltak nyomást a választókra.

2) Nem kötötték ki: „a demokrácia játékszabályai szerint” mindkét félből – a hellének és a zsidók közül is – válasszanak bizottsági tagokat, hogy a biztonság kedvéért „fele-fele arányban mindegyik réteg képviselve legyen”.

3) A választást rábízták a testvériségre, de – és itt érvényesül a teokrácia elve (!) – a jelöltek állítását személyi feltételekhez kötötték: jó bizonyosságuk legyen, Szentlélekkel teljesek és bölcsességgel telve legyenek.

„Tetszett ez a beszéd az egész gyülekezetnek”, és kiválasztottak hét férfit – a zúgolódók táborából (hat görögöt és egy prozelitát: a nevek és a leírás egyértelműen mutatják ezt). Az elégedetlenkedők csoportját bizony az autokrata vezető hatalmi szóval elhallgattatta volna, a demokrata pedig legjobb esetben 50% arányú szavazati joggal ruházta volna fel. Az apostolok azonban a szó szoros értelmében teljes áldásukat adták a jelöltekre: imádkoztak értük és kezüket rájuk tették; elfogadták őket, sőt teljes munkatársi közösséget vállaltak velük! Mindez az imádkozás és az igehirdetés érdekében történt, mert ez volt a legfontosabb az apostolok számára. Meg is lett az eredménye: „Az Isten igéje pedig terjedt, és nagyon megnövekedett a tanítványok száma Jeruzsálemben...” (7. v.). (Vö. ApCs 12,24; 19,20)

2. Presbiter választás

Az egészséges test maga választja ki a felvett táplálékból a számára szükséges anyagokat, és beépíti a szervezetbe. A gyülekezet is szabadságot kapott arra, hogy – mint látni fogjuk – a Szentlélek vezetésére figyelve, önmaga válassza meg előljáró szolgálattevőit.

Ha Isten tud a férfinak feleséget szerezni, akkor Ő tud a gyülekezetnek is vezetőket adni (Ef 4,11). Ne ajánlja hát önmagát senki, hiszen aki ezt teszi, éppen alkalmatlanságát bizonyítja (2Kor 10,18).

A szolgálatra elhívottaknak nem kell aggodalmaskodniuk, mert ha a gyülekezet nem ismerné fel őket, a Szentlélek mer név szerint is ajánlani, miként tette ezt az antiókhiai gyülekezetben is: „...ezt mondta a Szentlélek: *Válasszátok ki* nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket” (*aphoridzó*: elkülönít, külön választ ApCs 13,2).

Miután böjtölés, imádkozás és kézzrátétel után a gyülekezet elbocsátotta az apostolokat, ők Ciprus és Kis-Ázsia különböző városaiban hirdették az evangéliumot, majd a sorra alakuló gyülekezeteknek presbitereket, „előjárókat *választottak*”. Az ApCs 14,23-ban szereplő *kheirotoneó* jelentése: ki- vagy felnyújtja a kezét (kézfeltartással) szavaz, választ, (szavazás útján) elrendel. A kifejezés arra utal, hogy nem kinevezték a presbitereket, mint egy állami vállalat igazgatóját, hanem Barnabás és Saul-Pál vezetésével a gyülekezetek által elfogadott, megszavazott személyeket állították az élre. Úgy látszik: *a teokrácia megvalósulását az apostoli tekintélyű vezetés és az imádság légkörében fogant gyülekezeti döntés egysége, egyensúlya biztosította*. Olyan eljárási elv volt ez, amelyet nem csupán egyetlen missziói úton követtek, hanem, amelyet máskor és másutt is gyakoroltak.

Pál három férfit küld Korinthusba a nevezetes adománygyűjtés lebonyolítására. Titusz kíséző társainak egyikéről azt írja az apostol, hogy „az evangélium hirdetésével szerzett jó híre bejárta valamennyi gyülekezetet, sőt ezenkívül a gyülekezetek *kiválasztották* őt útitársuknak is...” (2Kor 8,18–19). A 19. versben előbukkanó *kheirotoneó* itt is a szavazás aktusára emlékeztet, és arra mutat, hogy a kiválasztott küldött az adományozó gyülekezetek „bizalmi embere” volt. (Pál mindent elkövetett annak érdekében, hogy a gyűjtés tisztaságához még csak a gyanú árnyéka se férhessen.)

Fontos tehát az apostoli tekintélyű vezetés és az egészséges gyülekezeti kontroll egyensúlya.

3. Kik választhatnak és rendelhetnek ki szolgálattevőket?

3.1. A Szentlélek (ki)választ és elhív.

Amikor az antiókhiai gyülekezet prófétái és tanítói együtt böjtöltek, „mondta a Szentlélek: *Válasszátok ki* nekem...” (ApCs 13,2).

Az efézusi gyülekezet presbiterait szintén a Szentlélek tette az egész nyáj őrizőivé (ApCs 20,28). Nem kizárt, hogy a presbiterek azok közül kerültek ki, akik Pál első látogatása alkalmával teljesedtek be Szentlélekkel (ApCs 19,1–7).

Barnabás és Pál „a Szentlélektől kiküldve” indultak a missziói útra (ApCs 13,4).

Minden választás, kirendelés előfeltétele a Szentlélek megelőző munkája.

A Szentlélek elhív, inspirál és képesít, az elhívott személy pedig a Lélek kenete alatt teszi a dolgát, szolgál, majd a gyülekezet az imádság légkörében felismeri, és kézzrátéttel felavatja, kirendeli az illetőt a szolgálatra.

3.2. Az apostolok választanak.

A Szentlélek által elhívott és a gyülekezet áldásával kibocsátott apostolok az újonnan alapított gyülekezeteknek előjárókat választottak, helyt adva e gyülekezetek szavazással történő akaratnyilvánításának (lásd fent – ApCs 14,23).

3.3. A helyi vezető választ.

Pál már nem lehetett ott Kréta szigetén, ezért Tituszt, mint ideiglenes helyi vezetőt s egyben mint teljhatalmú megbízottját kérte meg, hogy a szervezés munkáját fejezze be: „Azért hagyjalak Krétában, hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket, és presbitereket állíts

szolgálatba városonként, ahogyan meghagytam neked...” (Tit 1,5). Az itt olvasható kathisztémi jelentése: odaállít, megtesz valaminek; rendel, helyez valahova. Más igehelyekkel összevetve ebben a kifejezésben a tekintélyelv alapján történő kinevezés érzékelhető (így állította, rendelte gazdasága fölé a szolgáját a gazda – Mt 24,45.47; Lk 12,42.44 stb.). E tekintélyelvű kinevezésben is megvalósul azonban a teokrácia, ha Titusz akként jár el, ahogyan Pál meghagyta, vagyis ha a presbiterré és püspökké választás személyi feltételeit érvényesíti (Tit 1,6–9).

A teokrácia alapelvei maradandó érvényűek és ma is kötelező erejűek.

A gyakorlat azt tanúsítja, hogy az apostoli tekintélyű vezetést és a gyülekezet tekintélyének kontrollját (beleértve a vezetők elszámoltathatóságát is) egymással szembeállítani vagy egyiket a másikkal helyettesíteni, büntetlenül nem lehet.

Szabad stílus • Fábrián Krisztina

%1994-ben kezdődött, néhány keresztény fiatal lelkesedéséből, akik szerettek volna tenni valamit együtt, amivel megmozgathatják magukat és barátaikat. Új együttes alakult az Agapé gyülekezet ifjúságából, egy modernebb stílusban. Ekkoriban születtek az első keresztény rap csapatok, akik ebben a kifejező műfajban akarták elmondani, ami bennük volt, amit gondoltak a világról, a kereszténységről. Egyszerű nevet választottak, amiben minden benne van: Agapé Rap Team (ART).

Megpróbálták „feldobni” a hangulatot, színesebbé tenni az életüket, de maguk a keresztények is nehezen fogadták ezt el, és a dicsőítésben felnövő ifjak „dicsőítő rap”-je nem érte el a hitetlen barátokat sem. Pár hónap elteltével két oszlopos tagja maradt az együttesnek, *Schmél Csaba* és *Fábrián Péter* (Pippo).

– Hogyan folytatódott, és hogyan működik (olyan régóta) napjainkban az ART, erről kérdeztük őket.

Pippo: Az ART nagyon nagy változáson ment keresztül. Már a legelején megfogalmaztuk azt, hogy kifelé, a hitetleneknek fogunk szólni. Ezen belül is főleg a raper közeg felé. Eleinte saját szervezésű alkalmakon tudtunk színre lépni, ahol túlnyomó részt keresztény fiatalok voltak jelen. A célunk az volt, hogy azokhoz jussanak el a gondolataink, a zenéink, akiknek valójában íródtak. Ezek olyan fiatalok, akik az utcán élik életüket, a buli a mindenük, és van bennük egyfajta összetartás. Ennek az összetartásnak alapvető része maga a zene. Így olyan zenével kell közéljük mennünk, ami mind stílusban, mind minőségben megállja a helyét. Közvetlenül, baráti kapcsolatokon keresztül ők is elérhetőkké válnak. A kereszténységet és Istent a maga egyszerűségében és hétköznapi mivoltában akarjuk bemutatni a kívülállók számára, nem misztikus, vallási világgént. Elmondjuk, hogy a keresztények hozzájuk hasonló emberek, és egyazon világban élünk. Ezáltal közelebb jut hozzájuk a lehetőség, hogy megismerjék rajtunk keresztül Istent.

– Milyen reakciót vált ki a fiatalokból a munkátok, hogyan viszonyulnak a keresztény raphez?

Csaba: Valóban, a kezdetekkor inkább a keresztények felé fordultunk, keresztények között elterjedt szavakat használtunk, amiket ebben a világban (talán joggal) nem értenek. Úgy kellett szólnunk az emberekhez, ahogyan Jézus beszélt hozzájuk. Őt akkor megértették, így nekünk is ezt kellett követnünk. Itt kezdődött igazán a szolgálatunk a raperek felé. Kezdték odafigyelni ránk, a szövegeinkre, a zenéinkre és nem utolsósorban az életünkre. A rap zene sok mindent takar: magába foglalja az őszinteséget, az elfogadást, a különböző vallásokat, de még a drogok szabadságát is. Erős képviselőre van szüksége a kereszténységnek ebben a kavalkádban. A pesszimista közegben a „keresztény rap” újdonságként hat, amire mindig felfigyelnek. Meglátták, hogy itt nem pillanatnyi kalandról van szó, hanem egy őszinte életforma bemutatásáról, ami mellett ez a csapat kitart. Rájöttek, hogy érdemes odafigyelni rá, a közben elért sikerek is előre segítettek bennünket. Barátokra találtak bennünk, és mi is

bennük.

– *Milyen sikereket értetek el az ART-tal?*

Nekünk az már önmagában is siker, – folytatta Csaba – hogy évente 20–30 rendezvényen lépünk fel országszerte, sőt nemrégén határainkon túl is volt koncertünk, és ezeknek több mint 50%-a nem keresztény szervezésű. 1996-ban rákerültünk a Magyar Rap Válogatás kazettára. 1996-ban indult egy évente megrendezendő rap verseny (FRJ), amin eddig mindig ott voltunk, először a 11., másodsor a 6., majd a 4. és legutóbb a 2. helyezéssel jutottunk. Ennek kapcsán háromszor adtak ki válogatás albumot, amin mi minden esetben rajta voltunk. 1998-ban közreműködtünk az *Animal Cannibals*, a *Mindenki* című számában, amiből később klip is lett. A diákszigeten is már négy éve fellépünk. Eleinte a saját színpadunkon, a Meghallgatlak sátorban, majd a Pesti Est és tavaly a Z+ színpadon. De mindezek felül azért vagyunk a leghálásabbak Istennek, hogy egyre többen ismernek meg minket nemcsak a zenén, de személyes beszélgetésen keresztül is, és egyre több személyes kapcsolat alakulhat ki közöttünk, és a minket hallgató fiatalok között.

– *Köszönöm a beszélgetést!*

Örömmel értesítünk benneteket, hogy megjelent az ART – *ART poetica* című albuma CD-n és kazettán. Megrendelhető: 1174 Budapest, Kisfaludy u. 69. postacímen, az (1) 258-4137-es telefonszámon, vagy a pippo@mail.datanet.hu címen. Szeretettel várunk mindenkit a honlapunkon is: www.extra.hu/ARTWorld

CSONTROPOGTATÓ

Konfliktusok pedig vannak II. • *Durkó Sándor László*

Mi a konfliktus?

A konfliktus az emberek vagy emberek csoportjai közötti versengés egyik formája. Akkor lép fel, ha két vagy több személy verseng olyan célokért vagy korlátozott javakért, amelyek ténylegesen vagy az ő észlelésük szerint nem érhetőek el számukra.

Az ok tehát vagy az elosztandó javak tényleges hiánya (pénz, munkahely, gyülekezet, elismerés, valakinek a szeretete stb.), vagy csak az, hogy a konfliktus szereplői észlelik ezt hiánynak. Nagy szerepe van tehát az észlelésnek, az információknak, az információk értelmezésének. Ha torzult az észlelés, elferdített az információ vagy a feldolgozásánál van a hiba, akkor a tényleges helyzettől függetlenül konfliktusba kerültünk.

Konfliktus és kompromisszum

Köztudott, hogy a konfliktusokat általában nehezen tűrjük, hiszen többnyire kellemetlen érzésekkel járnak, a tartós konfliktushelyzetek pedig sokszor lelki, sőt testi károsodás okozói. Mindemellett tudjuk azt is, hogy az emberi élet valamennyi szakaszában szembetaláljuk magunkat konfliktusokkal, válsághelyzetekkel. Igaz, legtöbbször talán szeretné elkerülni ezeket a szituációkat, viszont azzal is tisztában vagyunk, hogy ez nem lehetséges. A személyiség fejlődése szempontjából jó, ha idejekorán megtanuljuk a konfliktusok kreatív megoldásának módjait. Szakemberek szerint konfliktustűrő és – megoldó képességünk személyiségünk érettségéről vall.

A hozzáállás hibái

Noha az előző számban megjelent írásban a konfliktust kerülő stratégiáról, mint egyik megoldásról szövegtünk, természetesen ez nem azt jelenti, hogy minden esetben ehhez kellene folyamodnunk, mindig ki kéne térnünk az összeütközések elől. Akadnak, akik túlfentül

igyekeznek elkerülni minden nézetkülönbséget, nézeteltérést, sokszor még akkor is ezt az utat választják, ha ennek következtében jelentős hátrányba kerülnek – ez a szociális félelemben szenvedőkre gyakorta jellemző.

Olykor találkozunk a másik véglettel is: olyanokkal, akik szinte vágnak az összeütközésekre, újabb és újabb konfliktusok előidézői, akkor érzik elemükben magukat, ha zeng-bong körülöttük a világ. Ez főként – életkortól függetlenül – az éretlen személyiség velejárója, a „balhé” kezelését gyakran a félelem, a szorongás, a kisebbségi érzés kompenzálása motiválja. A konfliktushoz való „hozzáállás” másik hibája, amikor valaki állandó készenlétben siránkozásra használja a konfliktusokat, úgy fogva fel: a helyzet csak őt sújtja. Aligha vitatható, hogy a lelki zavarok, a pszichoszomatikus betegségek mögött a konfliktusok elégtelen, hibás, nem megfelelő feldolgozása rejlik. A konfliktusokban megoldást jelenthet az ima, de nagyon ritka eset az, amikor kizárólagosan csak az lehet a megoldás. Egy evangélistához a tengeren hajózva odaszaladt valaki, mondván: „Atyámfia imádkozzon, mert kigyulladt a hajó”. Ő erre azt válaszolta, hogy most azonnal kezdjünk a tűz oltásához, mert most az oltásnak és nem az imának van itt az ideje.

Hozzá kell szokni azokhoz a viselkedési formákhoz, amelyek segítségével elkerülhetők a tartós konfliktushelyzetek, mert ezek kóros állapotokhoz vezethetnek.

Kompromisszum vagy megalkuvás?

A kompromisszum – azaz a kölcsönös engedményekkel járó megegyezés – a konfliktuskezelő stratégiák egyik gyakran alkalmazott eszköze. Sokan azonosítják a megalkuvással, amit a fogalom pejoratív értelmezése jelent, pedig a megalkuvás inkább csak látszátmegoldás, hamis kompromisszum, mert voltaképpen elodázza a probléma feloldását. Fontos tudni, hogy olyan stratégia nincs, amely egyszer és mindenkorra megoldaná a konfliktusokat, hiszen az új konstellációk újabb és újabb érdekellentéteket szülnek.

A kompromisszum elmaradhatatlan velejárója a politikai és az üzleti életnek, sőt magánéletünknek is, nap-nap után megegyezünk, kölcsönös engedményeket teszünk. Kérdés, hogy mennyire helyénvaló stratégia az engedmény nyújtása? Ezt a kérdést azonban mindig az adott helyzet, a tények döntenek el.

Az engedménynyújtás általában csökkenti a felek közötti feszültséget, előmozdítja a gyorsabb megegyezést. A témát kutató szociál-pszichológusok szerint az érintett feleknek meg kell becsülniük az előnyös megegyezésből származó lehetséges nyereséget azzal a veszteséggel szemben, ami a megegyezés megghiúsulása folytán várható; ha az egyik fél enged, a másik fél azt többnyire viszonzza. Előfordulhat a fordított arányosság is az engedménynyújtásnál: minél többet engedünk, annál többet igényelnek tőlünk. A kompromisszum tehát többesélyes játszma: megtörténhet, hogy egyik fél sem nyer és egyik sem veszít, vagy mindkettő nyer és mindkettő veszít, avagy megmaradnak a még éppen elfogadható tartományban: ennél többet nem akarnak veszíteni, ám nyerni sem tudnak.

A kompromisszum nagyban és kicsiben egyaránt alárendelhető hosszabb és rövidebb távú céloknak, amint pillanatnyi, esetleg jelentéktelenebb, és a távolabbi, nagy horderejű érdekeknek is. A kompromisszumkészség megléte a személyiség rugalmasságának egyik jele, hiánya többnyire beszűkült személyiséget jelez.

Míg a csoporton belül általában a szerepek, rangok okoznak konfliktusokat, addig a kívülállók esetében az érdekkonfliktusok dominálnak, sokszor a kőkemény gazdasági-politikai-társadalmi momentumok. Az egyházi, gyülekezeti területen mindkét konfliktusforma jelen lehet, és lelkileg egyaránt érintheti a vezetőket és dolgozókat. A vezetőfunkció, a hangadó szerep betöltése, bizonyos rang elismerése, birtoklása, megőrzése megannyi konfliktushelyzet előidézője, amiben megjelenik ugyan az érdekellentét, ám az ún. csoporton kívüli érdekek súlyosabban esnek latba. A rossz családi, munkahelyi, gyülekezeti klíma köztudottan melegágya az ellentéteknek, ezek a külső hatásokat felerősítik. Ahol szembeütköz a

klikkesedés, ahol az intrikusok váltak hangadókká, ahol fennmaradnak a híresztelések, ott erre bizton lehet számítani.

A versengés

Mind a belső, mind a külső ellentétek megoldásának egyik módozata a versengés, azaz rivalizálás. Arról van szó, hogy valaki vagy egy bizonyos csoport az adott konfliktushelyzetből mindenáron győztesként akar kikerülni. A csoporton belül legtöbbször a rang-, illetve a szerepkonfliktus váltja ki ezt a törekvést, aminek forrása sokszor a bosszú, az irigység, a káröröm. Ezek a negatív érzelmek gyakran annyira rögzülnek, hogy az eredeti oknak már elvész a jelentősége, csak a rivalizálás marad.

Ezt a fajta versengést *Adler*, a híres osztrák pszichiáter a családon belüli ún. testvérrivalizáció modelljére vezette vissza. Ez ősrégi. Már a Biblia is számon tartja a Káin és Ábel, illetve József és testvérei közötti véres, elkeseredett, sőt tragikus végű testvérvetélkedést, amit szintén az irigység, féltékenység és a domináns szerep kivívása motivált. Korunk emberei, közismert személyiségei sem mentesek ettől. *Eisenhowert*, az egykori amerikai elnököt a legjobban az hozta ki a sodrából, ha a bátyját emlegették előtte, aki egyébként fiatal korában őt mindig legyőzte. Az újságírók, tudván ezt, gyakran úgy bírták válasza, hogy elmondták, miként vélekedik egy-egy ügyben az alig két évvel idősebb testvére. Ilyenkor mindig indulatosan válaszolt és odavágta: „Már ötéves korunk óta semmiben sem értünk egyet!”

Nyerni mindenáron

Nem nehéz felismerni, ha a velünk szembenálló nyíltan rivalizál: felszólít, hogy hallgassunk el, vonuljunk vissza, mondjunk le, ne ellenkezzünk, tegyük azt, amit ő akar. Ilyenkor biztosak lehetünk, hogy miről van szó, nem így, ha mindez burkolt formában jelenik meg! Az ellenfél szándéka a győzelem, nekünk vereséget szán, és mindenáron nyerni akar, olykor az sem számít, hogy milyen árat fizet érte.

Mindenáron nyerni! Ezt általában a hatalom sarkallja, s gazdasági-politikai szintéren jelenik meg. Értésünkre adhatják, hogy ha nem mondunk le a számunkra fontosról, akkor olyat tesznek, ami nekünk „sokba fog kerülni”. Ilyenkor a rivalizáció egyfajta zsarolásba torkollik: ez történhet megfélemlítés, elbizonytalanítás, nyugtalanítás, például fenyegető telefonok útján. A lelki megtörés eszközét is bevethetik: szidalmazástól, lekicsinylő megjegyzésektől kezdve a nevetségessé tételén keresztül a sértő megjegyzéseken át, a bolondnak bélyegzésig, széles a skála. Alkalmazhatják az elszigetelést, nem ritkán az elszámoltatást, a pénzek feletti rendelkezési jog megvonását, sőt még a hozzátartozók – szülők, gyermekek – megfenyegetését is. A zsarolásnak nem szabad engedni. Ne feledjük az ismert szlogent: a mártírokat csak az oroszlanok szeretik!

A kockáztatás veszélyei

A versengő konfliktuskezelést sokszor választják azok, akik szeretik a veszélyt, akiknek lételemük a fokozott kockáztatás. Az ilyen személyiség erőfitogtatása mögött kisebbségérzés, érzelmi, fizikai sikertelenségük feletti elégedetlenség rejtőzik. Akik mindig és mindenáron győzni akarnak, sokat kockáztatnak, ugyanis, ha nem győznek, akkor nemcsak a vereséget szenvedik el, hanem veszteség is éri őket, a remélt győzelemért befektetett anyagi és egyéb energiák kárba vesznek. Az ilyenek számára a veszteség lesújtó. A versengő konfliktuskezelés a mindent vagy semmit játszmára emlékeztet, ezért meg kell fontolni: mi a tét, mi a kockázat és mi a realitás.

Hogy visszautaljunk az Eisenhower fiúkra; noha az idősebbik éveken át rendre lekörözte az öccsét, mégis az utóbbi lett az Egyesült Államok elnöke.

A konfliktuskezelési stratégiák közül az előző számban a konfliktus elkerülését, most pedig a versengést és a kompromisszumot érintettük. Amennyiben konfliktusaink a tudatos elkerüléssel, jó értelemben vett versengéssel, illetve kompromisszum-készségünk maximális bevetésével sem oldódnának meg, úgy próbálkozzunk a legfejlettebb és egyben legintelligensebb, ám legnehezebb móddal, az együttműködő problémamegoldással és az alkalmazkodással. Erről majd a következő számban írunk részletesen.

REND-ŐRSÉG • *Durkó Sándor László*

%Egy kis kóstoló, a „Felvonulás Jézusért” színpalak mögötti szervezéséről...

SZOLGÁLUNK ÉS VÉDÜNK! – olvasható Budapesten, a Teve utcai „zsarupalota” előtt parkoló autókön. Az épület nem a megszokott, kaszárnyás rendőrség image-t sugározza, inkább egy jól menő banképületre hasonlít. A beléptetésnél aztán minden kétséget kizáróan kiderül, hogy hová csöppentem. A tortúrát egy fiatal százados könnyíti meg, aki hivatalból a pártfogásába vesz. A folyosón már több civilruhás várakozik, várván a főnökre. A falitáblán megakad a szemem egy felhíváson, miszerint vállalkozó kedvű rendőröket keresnek, mert részükre szépségversenyt rendeznek. Ahogy nézelődöm, elsiet mellettem egy copfos rendőr, térdhajlatig érő hajjal. Talán Európa leghosszabb hajú rendőrnője... Az akciókhoz bilincset sem kell vinnie, a bűnözőt a hajával láncolja magához.

Vége a szokásosnál hosszabbra nyúló eligazításnak. Nem csoda, hisz megint robbantott valaki, így van miről beszélni. A főrendőr barátságosan fogad, leülteti velem szemben féltucat munkatársát. Már a megbeszélés elején empátiáról tesz tanúbizonyságot, szükség is van rá, hisz egyedül kell „harcolni” ennyi rendőrrel szemben, és nyilvánvalóak az erőviszonyok. Nem győzik hangsúlyozni, hogy mind azért vannak itt, mert segíteni szeretnének. Rá is térnek hamarosan a lényegre, miszerint nagyon sajnálják, de az eredeti útvonalat nem tudják biztosítani. Ha az Egyesült Államok elnöke jönne, akkor sem zárhatnák le annyi időre Budapest főutcáját és hídját. Én csak hallgatok, tudván, hogy sokkal nagyobb lesz itt minden földi nagyságnál, hisz hitünk szerint Jézus Krisztus is részt vesz a felvonuláson. De nem keckegekdem. Annál inkább nem, mert közben elhangzik az is, hogy bár az elutasítást meg lehet fellebbezni, ám a bíróság még mindig elfogadta a rendőrség érveit. És még hallhatok néhány, a nyomásgyakorlás kifinomultabb formái közé tartozó figyelmeztetést. Hamar felmérem, hogy itt nem érdemes kiásni a csatabárdot, mert a későbbiek során egymásra leszünk utalva. A taktika tehát, meghallgatni az új javaslatot, és azt finomítani. A rendőrség azt szeretné, hogy minél előbb vonuljunk át a Kossuth térről a Tabánba, mi pedig szeretnénk Budapest lakóinak egy része előtt demonstrálni, hogy minden látszat és ellenkező híresztelés ellenére, a keresztények a jézusi parancsot szeretnék követni, mert szeretik egymást, és tudják, egy nyájhoz tartoznak. Tehát mi szeretnénk a városba is bejutni. A rendőrségi illetékesek fel vannak készülve, azzal érvelnek, hogy akkor úgyis alig lesznek a városban, mindenki hosszú hétvégézik, arról nem is beszélve, hogy mindenkinek az a jobb, ha minél kevesebben szidják a felvonulási kellemetlenségek miatt a Jóistent. Ezzel egyetértek. Közel 100 rendőr kell így is a Lánchídon át történő útvonal biztosítására. Tudomásul veszem a hatóság döntését, visszavonom a bejelentést, majd a közös egyeztetést követően új bejelentést teszünk. Barátságos kézzorítások.

Elismerés a főnöknek. Tudja, hogyan kell a konfliktushelyzeteket kezelni. Biztosan ezért ő a főnök. Elmenvén, a felvonulás veszélyeiről hallhatok még monológot, csak hogy tudjam, nem kis fába vágtuk a fejszénket.

Néhány nap múlva második forduló. Egy másik főrendőr vezeti az egyeztetést, aki szintén rutinos játékos. Neki is tetszik a dolog, próbálja cége érdekeit kidomborítani, minél rövidebb útvonalon, minél kevesebb rendőr. De azért meghallgatja a mi véleményünket is. Most már ketten képviseljük a több tízezer felvonulót. Az asztal másik oldalán a szokásos túlerő. Mi is

maximálisan megértjük álláspontjukat, de azért egy picinyke módosítást kérnénk. Alkotmány út – Bajcsy-Zs. út – József Attila út. Hosszas tanácskozás, érezzük, hogy ez a rendőrségi tolerancia szakítópróbája lehet. Merthogy ez ennyi és ennyi plusz költség. Csak azért a kis sétafikálásért. Aztán nagy nehezen rábólintottak, mi a képzeletbeli bizonyítványba beírtuk a jelest. Persze néhány napon belül bárki megvétózhatja a kérvényt, de bízunk a Jóistenben és a fő-főrendőr jóindulatában. Barátságos kézfogások. Még találkozunk. A zsarupalota folyosóján menve nem tudjuk, hogy örüljünk-e vagy sírjunk. Egyszer csak megállít valaki. Hallotta, mi készül. Görcsbe rándul a gyomrunk, de felengedünk, amikor látjuk a tüzet a szemében. Ez fantasztikus! Tényleg igaz, hogy végre egységesen lépnek fel a keresztények? Így akarják kifejezni, hogy egyek? Igen, igen és lelkesedünk mi is, kicsit szégyellve magunkat, hisz ez a rendőr csak fél füllel hallott valamit, és ránézésre lelkesebbnek tűnik, mint mi. Ne adják fel! – mondja. Csinálják végig, ez egy hegymenet lesz már a Kossuth térig is. Az egyházi vezetők nem fognak lelkesedni az alulról jövő kezdeményezésért. Amit nem ők találnak ki, és úgy érzik, nem látnak át, az gyanús. De ne adják fel! Szüksége van ennek az országnak erre, a Jézus melletti demonstrációra. Isten áldja önöket, ja és annyit, hogy én is vonulni szeretnék, természetesen civilben – és a mi rendőrünk elviharzott. Ott állunk, földbe gyökerezett lábbal. Ebben az épületben prófétálják meg a jövőt? Most aztán tényleg nem tudjuk, hogy sírjunk-e vagy nevéssünk. Kiérvén a friss levegőre, könnyes szemmel átöleljük egymást. Aztán izgulva lessük az órák múlását, nem csörren-e meg a telefon. De hála Istennek a telefon rendőrségi vonala néma maradt. Ez azt jelenti, hogy az 1989. III., a gyülekezési jogról szóló törvény értelmében a Felvonulás Jézusért útvonalát a Budapesti Rendőr-Főkapitányság biztosítja. Szolgálunk és védünk. Mi szolgálunk, ők védenek. Köszönjük!

SEGÍTSÉG • D. S. L.

Egy agresszív kismalac beleesik a gödörbe, és nem tud kimászni. Arra megy a nyúl, aki készségesen felajánlja segítségét, mondván: várj egy kicsit kismalac, rögtön hozok kötelet és kihúzlak. Mire a kismalac dühösen így felel: nem várok! Segítség! Kiáltják sokan, de már akkor, amikor késő. Olyanok is vannak, akik segélykérésük után nem várják meg a segítséget, vagy nem hagyják, hogy segítsenek rajtuk. A gyülekezeti alkalmak egyik célja az lehet, hogy a segítség adására, igénylésére és elfogadására lehetőséget teremtsen. Senki ne sínylődjön a gödörben, mikor ki is mászhatna.

KÉP – KERET • Durkó Sándor László

Vettem néhány éve egy képet. Egyik festőművész barátom megszorult, megsajnáltam. Gondoltam, a kép jó nagy, szépen van megfestve, a művész neve is ismert szakmai körökben. Jó befektetésnek nézett ki. Alkotásainak van még néhány évtizede a halhatatlanságig, de néha a kortárs festők képeit is felkapják. Telt-múlt az idő, egyszer megpróbáltam pénzzé tenni az egyébként első látásra is megragadó képet. Házaltam vele, de nem sok sikerrel. Kérdeztem, ha gyönyörű keretbe foglalom a képet, többet fog-e érni: Ne fáradjon vele, uram – mondta a becsús. Ez a kép kerettel együtt sem ér többet, mint amennyiért vette. Szöveget ütött a fejemben a becsús szava. Az egyházzal, kicsikről-nagyokról, maguk által felmagasztaltokról, mások által lenézettekről, szakadásokról, ortodoxokról, karizmatikusokról, destruktívokról, szektákról és még ki tudja mi mindenről gondolkodtam. Azaz a keretről. De hol a kép? Sokszor nem látni. Olyan gazdagon díszített, impozáns, figyelemfelkeltő vagy egyszerűen kirívó, összetákolt, netán primitív a keret, hogy vagy ezért vagy azért, de leköt, elvonja a figyelmemet. És már nem is érdekel a kép. Csak a keretek vitája, rivalizálása, villongása, néha csatája. Mintha a keretek elfelejtették volna,

mivégre eszkábálták őket. Jól megvannak kép nélkül is. Vagy ha mégis mutatnak valamit a képből, az nemhogy növelné annak értékét, inkább csökkenti.

Egy csöppet sem csodálkoznék, ha a kép megunná a képkeretek elnyomását. És egyszer csak fogná magát és kilépne a keretből. Kilépni a keretből? Igen, mert teljesen jogosan azt szeretné, ha a keretek őt emelnék. Mert ha nem, akkor kénytelen magára hagyni kereteit. De hisz ez nem lenne jó senkinek.

A képek keretéstől az aukciót, az árverést várják. Az igazi megmérettetést. Amikor egymás szavába vágva licitál a közönség, majd a senki többet harmadszor után – koppan a kalapács. Kereteket nem igen árvereznek, jó képeket, hozzájuk illő keretekkel annál inkább. Magasra emelik a képet, melyhez büszkén simul a keret is. Aki látja, felhördül, valami lenyűgöző a látvány. Összesúgnak, a halk morajból kivehető a lényeg: látjátok azt a gyönyörű képet és a hozzá illő keretet? Mintha a festő hozzá festette volna. Egymást túllicitálva mindenki látni szeretné ezt a képkeret harmóniát.

A képet nekünk kell magasra emelni, melyről minden elfogultság nélkül mondható, hogy gyönyörű. Mi, keretek, vajon emelünk-e a képen?

ÚJSÁGÍRÓ 1×1 • *Durkó Sándor László*

%Kedves Író – Olvasó! Az előző számban a hírekkel ismerkedhettünk, most pedig a tudósítással. Valaki azt mondta, álmában sem gondolta volna, hogy mennyi mindenre kell figyelnie akkor, ha írásra adja a fejét. Nos, azért nem eszik olyan forrón a kását, de az bizonyos, hogy csak az tud élvezetesen írni, aki az alapokkal tisztában van. És ez még a szerelmes levelekre is érvényes. Az alapozás fárasztó és nem nagyon látványos, de megéri.

Második 1×1

Ahol az újságírás kezdődik – a tudósítás

A tudósítás pedig az újságíróval, riportterrel kezdődik. Csak azokból az írásokból lehet jó újságot szerkeszteni, amit megírtak. Ez még az Élő Vízre is igaz. Könnyű kritizálni azt az irományt, melyet valaki több-kevesebb sikerrel kiizzadt magából. Ami viszont nincs megírva, arra évtizedeken keresztül lehet hivatkozni, de a Szentírásból is csak azt olvashatjuk, amit valaki engedelmességéből megírt.

Aki tudósítani vagy bármely más műfajban írni szeretne, annak talpraesettnek kell lennie, tudnia kell, hogy „mitől döglök a légy”. Szem előtt kell tartani, hogy a tények összessége nem feltétlenül adja ki a teljes igazságot. Többféle igazság is létezhet, minden érdekelt félnek a maga igazsága, amelyben szilárdan hisz.

Ebből következik az egyik *alaptörvény*, hogy semmit sem szabad kész tényként elfogadni. Az egészséges kétely fontos tulajdonság, mert a dolgok nem mindig olyanok, amilyenek látszanak. A tudósítónak az események felszíne alá kell hatolnia úgy, hogy közben hiteles maradjon.

Az újságírók három forrásból nyerik értesüléseiket: 1. Feljegyzésekből és dokumentumokból, 2. Beszélgetésekből, 3. Személyes megfigyelésből.

Jó, ha a tudósító kialakítja a maga információs bázisát. Mindenki potenciális hírforrásnak számít vagy legalább egy-egy füles forrásának. Az újságíró a lap szeme és füle. Az újság pedig, amelynek ír, a közösség lelkiismerete.

Miben különbözik a tudósítás a hírtől?

Az amerikai újságírás gyakorlatában minden olyan cikket news-nak, hírnek neveznek, ami nem tartalmaz direkt véleményt. A tudósításban is benne kell lennie: a ki? mi? mit? mikor? hol? miért? hogyan? – kérdésekre adott válaszoknak.

A hír fogalmához – a magyarországi gyakorlatban – egyfajta személytelenség társul. A hírbe nem kerülhet véleményre, állásfoglalásra utaló mondat, de még jelző sem, vagyis formálisan

igen tárgyyszerű fogalmazásmód jellemzi.

A tudósítás viszont:

- a hírhez viszonyítva terjedelmesebb,
- mindig egyedi közlést jelent, nem más lap vagy távirati iroda közlésére épül,
- egyaránt kapcsolódhat eseményekhez és jelenségekhez, általában válaszol az előzőekben feltett kérdésekre,
- a tudósító szemtanúként számol be az eseményekről, vagy saját kutatásai, információ forrásai alapján ad hírt egy újszerű jelenségről.
- tartalmazhatja a körülmények, a helyszín leírását, hivatkozás történhet benne mások véleményére. A hírrel szemben inkább magán hordozza megfogalmazója stílusjegyeit, sőt véleménye kifejezett érzékeltetésére is lehetőséget teremthet.

A tudósítás tehát olyan, az információs műfajcsoportba tartozó, tudósítói állásfoglalással is párosuló, helyszíni beszámoló, ami egy legutóbb történt, de legalábbis időszerű, valamilyen szempontból számottevő eseményről tájékoztat. Nem tartalmazhat értékítéletet és minősítést, a megtörtént események valóság-hű visszaadása.

A tudósítás elkészítésében többféle szerkezet között válogathatunk. Csoportosíthatjuk a tényeket időrendi, logikai sorrendben, epizódok mozaikjából építkezve, hangulatfestő kezdés köré, a piramis talpra állításával, tehát a befejezéshez tartogatva a csattanót. Ez utóbbit csak akkor tegyük, ha biztosak vagyunk abban, hogy az olvasó az elejétől a végéig átböngészi írásunkat.

A jó tudósítás drámai felütéssel kezdődik, visszafogottan személyes hangvételű, és több olyan elem szerepel benne, ami jelzi, hogy a tudósító a helyszínen volt. A saját benyomásait, élményeit írta le, és lényeglátóan emeli ki a legfontosabb momentumokat a történetből.

Pontos információkat közöl, kerüli a felesleges cirkalmakat, a tárgyra szorítkozik, de azért mesteri módon érzékelteti az események hangulatát. Hű lenyomata a valóságnak, tömörített, gondosan szerkesztett formában.

Újságírók mondták

- Annyi idő mindig van, hogy százszor újracsináljuk, annyi idő so' sincs, hogy egyszer jól megcsináljuk.
- Azok, akik számítanak, tudják. Azok, akik nem tudják, nem számítanak.
- Akit saját akarata ellenére győznek meg, az saját véleményénél maradt.
- Reklámjai alapján megmondhatod, hogy mik egy nemzet eszményei.
- Ha valaki híreket tart vissza, az Istent játszik.
- A szakavatott írás az őszinte kétkedők mestersége.
- A logika annak a mestersége, hogyan mehetünk magabiztosan rossz irányba.
- Minél távolabbra vagy képes visszatekinteni, annál távolabbra látsz előre.

Kedves Olvasó!

Kíváncsian várjuk a nyári evangélizációkról, eseményekről a tudósításokat. A gyerekek írásait pedig Kadarkútról vagy más nyári táborokról. Ugye szeretnéd megosztani mással is élményeidet? Cáfolj rá az újságírói bölcselkedésre, és egyszer csináld végig... többek között a jó tudósításodat is.

Jó írásművet kíván: *Durkó Sándor László*

NOVELLA

Különös szívűműtét • Hajdú László

Az utcán emberek jönnek-mennek. Egy hófehér, igen egyszerű épület előtt némelyek megállnak, elolvassák a homlokzatra írt feliratot:

ELSŐSEGÉLYNYÚJTÓHELY ÉS ÖRÖKÉLET KIKÉPZŐ KÖZPONT

– Bethesda Gyülekezet –

Létrehozta: a Mindenható Erős Isten, Szent Szelleme által, Jézus Krisztus halálán keresztül

– Szeretet Alapítvány –

Rendelési idő: 0–24

Telefonszám: 123-456

1: Imádat

2: Dicsőítés

3: Hódolat

4: Alázat

5: Kérés

6: Imameghallgatás

Postaszolgálati tájékoztató: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek és én megnyugoszlak titeket.”

A feliratok elolvasása után van, aki elgondolkodik, van, aki morgolódva, legyintve továbbmegy, vannak, akik kételkednek, de olyan is van, aki csendesen bemegy a nyitott ajtón. Egy hajlott hátú férfi közeledik. Haja szinte teljesen ősz, arca megtört, tekintete fájdalommal és szomorúsággal van tele, pedig még alig múlt 30 éves. A hátán egy nehéznek tűnő, nagy zsákot cipel. Három betű van rá felírva. Vajon mi ez a három betű? NŰB, ... ŰNB, ... ŰBN? ... NEM! Ez a három betű: BŰN!

Ő is elolvassa a feliratot. Kissé tétovázik, mit tegyen most. De legyűri félelmét, és belép a nyitott ajtón. Ekkor egy barátságos hangot hall:

– Tessék kérem igyekezni, mert a főorvos rendelési ideje a vége felé közeledik.

Ahogy beljebb megy, fehér ruhás, mosolygós emberekkel találkozik, akiknek bal felső zsebére névként „SZERETET” van írva. Közben kellemes, melodikus éneket hall, melynek refrénje: „Dicsőség a Bárány Jézusnak.” Az alagsor hosszú folyosóján sok ember várakozik. Nyílik az ajtó, hangzik a felszólítás:

– Tessék bejönni!

Senki nem mozdul, majd újból hallani:

– Tessék kérem bejönni!

De mintha nem is hallanák a várakozók, nem mozdul senki. Ekkor a szelíd hang a következőket mondja:

– Kérem, ez a szolgáltatás rövidesen megszűnik. Új helyre költözik, melynek címe: Mennyei Jeruzsálem, Szentség kerület, Arany utca 1. szám. Oda már csak azok jöhetnek, akiket a Főorvos itt átvizsgált és meggyógyított. Az információ elhangzása után a most érkezett hajlott hátú ember feláll, és bemegy az orvosi szobába.

Ekkor a folyosón várakozók szinte egyszerre kezdenek el méltatlankodni. Van közöttük, aki már 5 éve, van aki legalább 15 éve vár a gyógyulásra, ez az utcáról csak most jött vándor meg fogja magát és bemegy úgy, ahogy van, piszkosan, vérző sebeivel. Micsoda dolog ez, ráadásul ő a város szégyene!

Sajnos, ezeknek az embereknek eszükbe sem jut, hogy már régen egészségesek lehetnének, ha nemcsak a szép zenét, a kellemes hangot meghallgatni, s egymás bajait megtárgyalni jönnének ide.

A vándor körülnéz a barátságos főorvosi szobában, és ismét egy hang szól hozzá hatalommal, de igen nagy szeretettel:

– Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Tudod, hogy születésed óta ismerlek, és nagyon szeretlek téged? Régóta várom, hogy hozzám jöjj, és vedd igénybe szolgáltatásaimat.

Ne ijedj meg! Itt semmiért sem kell fizetned, mert már előre kifizették az árat!

A meglepettségtől szólni sem tudó vándort ereje kezdi elhagyni, könnye elered, s mint a Niagara vízesése, úgy folyik. Élete egy szempillantás alatt lepereg előtte, minden eszébe jut, még az is, amire nem szívesen szokott emlékezni.

Közben a szebbnél szebb énekek egymást váltják: „...Jézus vére töröl bünt, hibát, újjá tesz, meggyógyítja betegségemet...” „...örök élet vár reám, mennyei honpolgár leszek már...”

Gondolatai cikáznak:

– Óh! Én egy hazátlan árva vagyok, semmim sincs! Még a hajléktalan száll”óban sem jutott nekem hely! ... De, de ... hiszen itt szeretnek engem! Ó, bárcsak előbb jöttem volna ide, biztosan elkerülhettem volna azt a sok-sok kudarcot, gyalázatot!

A falon egy szívéhez szóló mondatot lát:

„Aki énhozzám jó, semmiképpen ki nem vetem. Én vagyok az út az igazság és az élet.”
Lenyűgözi a szoba légköre, könnyei pedig egyre csak folynak és folynak. Talán akkor sem sírt ennyit, amikor gyermekként elvesztette szüleit. Hirtelen nagy fényesség veszi körül, és ismét hallhatja a kedves hangot:

– Ami nélkül csak szűkölködöl, megkapod, nekem lesz rá gondom, csak nem “hálsz kint az után.

Szíve örül, reményt érez jövője felől, és ezért nagy hála tölti el. Közben elkezdődik a vizsgálat. Isten Szent Szelleme átvizsgálja testét, lelkét, s már mondja is a diagnózist:

– Egy egész szívcsereére van szükség, mert szíve teljesen megkeményedett, az erek elmeszesedtek, a vére rosszabb minőségű, mint egy iskolai vízfesték. Az agyrendszere nem kap elegendő mennyiségű és minőségű vért, így gondolkodása, látása fordítva, esetenként hiányosan működik. A lelke helyett egy fekete foltot látok. Csontjai sorvadás előtti állapotban vannak. Lelkiismerete éppen csak, hogy működik. A diagnózis szerint: elveszett állapotban van, azonnali beavatkozásra van szüksége!

A Főorvos így szól:

– Kedves barátom! Mivel régóta ismerlek és szeretlek, most rögtön elvégezzük a műtétet. Rossz szívedre való tekintettel nem altatunk, nem érzéstelenítünk. De őszinteségeddel, bűnbánatoddal hozzájárulásodat kell adnod a műtéthez.

A beteg csak ennyit tud mondani:

– Tied vagyok, Uram!

Ezek után a drága kedves Szent Szellem a belső szobába kíséri, a műtőasztalra fekteti. Itt is minden az Intézmény Igazgatójának utasítása szerint történik.

Ismét a Főorvost hallja:

– Én azért vagyok itt, hogy neked életed legyen és bővölködjél!

A Főorvos munkatársa, a Szent Szellem, közben elmondja, hogy mi fog történni vele:

– Mély fájdalmat fogsz érezni, amikor olvasok neked abból a könyvből, melyet mi nagyon fontosnak tartunk, eszerint dolgozunk. Ez a könyv a BIBLIA.

A beteg egyre rosszabbul érzi magát. Testén, szívéen mázsás súlyokat érez, de már tudja, nem másról van szó, mint BŰNEIRŐL!

Ismét a Szent Szellem szól hozzá:

– Felolvastam, elmondtam minden rád vonatkozó, gyógyulásodhoz szükséges műtéti előírást. Akarod hát a műtétet?

– Igen! Igen! Nem akarok így maradni. Nem akarok elveszni, és a pokolba kerülni! Nem akarom, hogy a szenvedés legyen az örök részem! Kérlek, drága Szent Szellem, kedves, hatalmas Főorvos! Vegyetek le rólam minden terhet, soha többé nem akarok ilyen szennyes súlyokat cipelni! Könyörüljetek rajtam!

A teher súlya alatt már szinte szemeit sem bírja kinyitni, egyre csak gyengül. Elkezdődik a műtét. A beteg érzi, amint a Főorvos két átszegzett keze megérinti, szemei mint a tűzláng, szava, mint sok vizek zúgása, szájából pedig éles, kétélű kard jő ki:

„Megbocsátattak a te bűneid, meggyógyítottátál. Az én gyermekem vagy, mennyei honpolgár

lettél! A mai napon be vagy jegyezve az ÖRÖK ÉLET könyvébe!”

Ebben a pillanatban a „beteg” örömmel felkiált:

– Szabad vagyok! Boldog, egészséges ember lettem! Érzem, igazi hússzívem van, tudok szeretni! Tudok megbocsátani! Van lelkiismeretem, csontjaim erősek!

A boldogságtól csak úgy ragyog az arca, pedig még a Szent Szellem is tartogat valamit a számára.

– Ma kapsz tőlem is egy ajándékot, mely megváltoztatja a gondolkodásod, és olyan lehetőséget ad, ami hasonlít egy mobil telefonhoz. De ez sokkal hatásosabb. Így a nap bármely szakában kapcsolatot teremthetsz az Intézmény Igazgatójával, akár titkosan is.

Foglalt jelzés itt nincs! Elfogadod?

– Igen! Ez csodálatos lesz!

– Ezen a „telefonon” olyan nyelven is beszélhetsz, melyet csak én tudok kapcsolni. Tudod, én mindeneket vizsgálok. Most pedig kellemes, könnyebb rész következik, mely egy fürdőmedencében fog lezajlani. Bele kell menned a vízbe, és ott bemerítenek – megkeresztelnek – mindhármunk nevében: az „Atya, Fiú, Szent Szellem nevében, bűneid bocsánatára”, ami azt jelenti, hogy elfogadod az Isteni Hármasságát, és új emberként jössz ki a vízből.

A már meggyógyult, újjászületett vándor szívét boldogság, elméjét csodálatos gondolatok töltik el.

– Óh, de gyönyörű! Új emberként járhatok, megtisztulva, bűneim bocsánatát átélve, az igazságot betöltve (bemerítve), és tudom, hogy mennyei honpolgár lettem. Örök életem van Jézus Krisztusban, ta Szent Szellem által!

Ragyogó arccal, fehér ruhában, dicséretet énekelve, a Szent Szellemmel megy tovább az épületben, amikor egy lépcsőhöz érve megállnak.

Itt kísérője ismét megszólal:

– Most fel kell menned az első emeletre. Ott különleges kiképzést fogsz kapni, hogy alkalmas légy az örök életre. Ez nem lesz könnyű, de ha engedelmes és alázatos szívű maradsz, akkor mindenben segíteni foglak és elvezetlek minden igazságra.

Még egy tanácsot fogadj el. Ne felejtse el a mennyei „telefon” állandóan bekapcsolva tartani, hogy találkozhatunk!

EXIT – IFJÚSÁGI OLDALAK

Elöljáróban...

– A tavalyi Ifi Napok igen áldásosak voltak. Akivel csak beszéltem, mindenki jó érzéssel gondolt vissza rá. Milyen várakozásokkal néztek az idei Ifi Napok elé?

– *(Kuna Tibor)* Valóban mi is úgy ítéljük meg, hogy a tavalyiak Istentől gazdagon megáldott „Ifi Napok” voltak. Sok bizonyosság tanúskodik arról, hogy a fiatalok megújultak, megváltoztak és új lendületet kaptak.

– Csak egy rövid közbevetés. Tavaly közel kétszer annyian voltak az Ifi Napokon, mint az egy évvel korábbi rendezvényen. Ez komoly siker lehetett az OIM-nek, hiszen ebben a felállásban ez volt az első Ifi Napotok.

– Igen, jóval többen voltak tavaly, mint 1998-ban. De – röviden szólva – mi nem a mennyiségre utazunk. Az a célunk, hogy az ott lévő fiatalok kapjanak valamit, az történjen, amit Isten akar, s ez nem függ attól, hogy ötvenen vagy ötezren vannak jelen. Persze, mi örülnénk annak, ha minél több fiatal eljönne, de mivel Isten tervének a megvalósításán akarunk dolgozni, így nem a létszám a legfontosabb.

– De térjünk vissza várakozásaitokra!

- Az idei Ifi Napok azt a központi üzenetet hordozza, hogy hirdessük az Úr kedves esztendejét. Ugyanakkor szeretnénk megtapasztalni annak az üzenetnek a valóságát, amelyet Isten adott nekünk ezekre a napokra. Itt konkrétan arra gondolok, azt várjuk, hogy az ott lévő fiatalok tapasztalják meg, milyen az, ha az Úr lelke rajtuk, rajtunk van.
- Egy érdekes, új elemmel színesedik az Ifi Napok, amely a „Hozz egy Barátot!” akció néven emlegetünk. Mi ez a kezdeményezés?
- Mint már említettem, a központi gondolatunk az, hogy hirdessük az Úr kedves esztendejét, és erre a jó hírre leginkább azoknak van szükségük, akik még nem döntöttek Isten mellett. Mindannyiunk környezetében vannak barátok, ismerősök, akik még távol élnek Istentől. Ennek az akciónak az a lényege, hogy hozzon mindenki egy ilyen barátot, aki a táborban hallani fog az evangéliumról. Lesz kifejezetten evangélizációs alkalom is, és emellett láthatja azokat a keresztény értékeket, amelyek az ő életét is boldoggá tehetnék. Tehát bemutathatnánk nekik Istent és a Vele való kapcsolatot. Annyira fontos ez számunkra, hogy a szavakon túl, anyagilag is szeretnénk támogatni. Az ez évre kapott látásunk az, hogy legyünk sáfárok, akik a megfelelő időben ételmezt adnak a rábizottaknak. A körülöttünk élő barátainkat Isten bízta ránk, hogy adjunk nekik az Ő éléskamrájából, eledeléből. Szeretnénk, ha az Ifi Napokon ez történne. Tehát az a barátunk, aki nem tagja közösségünknek 1000 Ft-tal olcsóbban táborozhat, mindössze 2500 Ft-ért, és az a testvérünk, aki barátot vagy barátokat hoz, 500 Ft kedvezményt kap. Az azonban fontos, hogy a határidőig megtörténjen a jelentkezés.
- Minden évben felmerül a helyszín problémája.
- Igen, ez érdekes helyzet. Való igaz, hogy Kadarkút nem az „ország közepe”, de ez a tábor a miénk, a Közösségé. Nekünk szilárd meggyőződésünk, hogy az idei Ifi Napoknak a megfelelő helyszíne Kadarkút. Általában két kérdés szokott felmerülni. Az egyik, hogy nagyon messze van. Ez részben így van, de nincs olyan hely, amely mindenki számára közel lenne. De ha bárhová utazunk üdülni, látogatóba stb., annak az útiköltsége is pénzbe kerül. A kérdés az, hogy megéri-e ez nekünk. Azt gondolom, hogy áldozatvállalás nélkül az áldásoktól is távol tartjuk magunkat. Azt hiszem, hogy ez olyan alkalom, amelyet még áron is meg kell venni, és tudom, hogy ezzel többet nyerünk, mint egy retúr vonatjegyet. A másik kérdés, hogy ha Kadarkút a miénk, akkor miért kerül pénzbe. Erre a válasz az, hogy azért kerül ilyen kevés pénzbe, mert a miénk. Azonban tudni kell, hogy étkezési költség itt is van, és például ez a három nap közel 250000 Ft-ba kerül az OIM-nek, ami a rezsit és a táborfejlesztést jelenti. De mindezekkel együtt azt gondolom, hogy sehol máshol nem lehetne ilyen feltételek mellett táboroznunk. S éppen azért, mert ez a miénk, így idén is számítunk az ifjúsági csoportok szolgálatára, de erről külön értesítjük majd őket.
- Mi az, amit még fontosnak tartasz megemlíteni?
- Három dolog: imádkozni, jelentkezni, barátot hozni.

Angol Sarok • Monik

Dear Friends,

Summer is here. Is it a good news for you?

I'm sure that lot of students are delighted with it. They have finished the school year and they are ready for holiday, sunshine and fun. But most of you have to earn your living. Perhaps you will have only a few days' holiday to have rest and enjoy the summertime.

In fact it is important that we use our time and not to lose it. So be careful how you live. Don't live like ignorant people, but like wise people. Make good use of every opportunity you have, because these are evil days. (Ephesians 5,15–16) So also don't lose your free time.

If you don't have any plan for your holiday, just look at 'Exit' programme pages to get some ideas where to go and what to do. I hope you will find the proper for you.

Finally, we should not forget an important thing during the summertime, too. As we have opportunity, let us do good to all. (Galatians 6,10) We can do it with what we have, we don't need „extras”.

Have a good time and experiences in this summer.

May the Lord bless you and give what you desire.

Love, Monik

Bizonyságok az Ifi Napokról

Egy jegyespár bizonysága:

Tomí: Nagyon örültem a kadarkúti rendezvénynek, és jó érzés töltött el, amikor eszembe jutottak a régi kadarkúti ifi táborokból szerzett élmények. Jó hangulatú volt az első este, amely szerintem meghatározta az egész rendezvényt. Isten jelenléte érezhető volt a dicsőítésben, az imádkozásban is. Jó volt látni azt a sok fiatalt, akik igazán vágytak a Szent Szellemmel való mélyebb közösségre és Isten érintésére. Nagyon örültem fiatal vezetőinknek, akiknek életében Isten elhívását látom kiteljesedni.

Judy: Jó, hogy ezen a nyáron újra Kadarkúton lesz az ifitábor. Különleges hangulata és légköre van. Sok fiatal együtt, és mind az Urat szereti. Isten engem már az első estén megérintett, egy pillanat alatt lehullottak a már hetek óta cipelt terhek. Isten szabadsága és öröme volt jellemző az ifitábor minden napjára.

Különösen nagy öröm, amikor fiatalok egymásra találhatnak, de ennél is nagyobb öröm, amikor két fiatal együtt áll meg Isten előtt, s magasra emelt kezekkel és imádkozó szívvel dicsőíti. Soha semmi nem lehet fontosabb, mint az Istennel való együttlét.

Anikó: Én az ifi napok alatt gyógyultam meg az allergiámból, amivel már 3–4 éve küszködtem. Folyton könnyeztem és fújtam az orrom, rengeteg zsebkendőt elhasználtam. Ez az allergia kb. három hónapig is eltartott. Egyik alkalommal, amikor imádkoztak értünk, és az én gyógyulásomért is, Isten már másnapra teljesen meggyógyított. Ennek már lassan egy éve lesz.

Zsuzsa: Kadarkút? Ha szeretnél eltölteni pár jó napot, akkor ott a helyed! Megújulhatsz, megerősödhatsz az Úrral való kapcsolatodban, és áldások tengerében részesülhetsz úgy, hogy közben barátok és tesók között vagy egy csodálatos környezetben. A program színes: tanítások, sport, koncertek... Unatkozni biztos nem fogsz! És az is biztos, hogy nem úgy mész el, ahogy jöttél, valami megváltozik benned. Ezt tapasztalatból mondom.

INFORMÁCIÓK

A tábor időpontja: 2000. AUGUSZTUS 10–13.

helyszíne: KADARKÚT, VÓTA KASTÉLY

RÉSZVÉTELI DÍJ: 3500 FT/FŐ

A részvételi díj tartalmazza az étkezéseket, de bontani nem áll módunkban. (Vagyis szíved joga, hogy nem kérsz enni, a részvételi díj ugyanannyi.)

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2000. JÚNIUS 30.

A jelentkezés csak abban az esetben érvényes, ha a jelentkezési lap beküldésén kívül, szintén a határidő lejártá előtt, befizetitek a mellékelt csekken a részvételi díj 50%-át. A feladóvevényt nem kell beküldeni (mi kapunk a postától másolatot), inkább hozd magaddal a táborba!

Kérjük és ajánljuk a határidők betartását, annál is inkább, mert a jelentkezések elfogadását csak 600 főig tudjuk garantálni!

„HOZZ EGY BARÁTOT!”-AKCIÓ

A tábor alatt szeretnénk komoly hangsúlyt fektetni az evangélizációra, s ennek jelentős részét

rátok bizzuk. Ezért meghirdetjük a „Hozz egy barátot!”-akciót. Aki magával hozza legalább egy barátját, mind ő, mind pedig a barátja jelentős kedvezményben részesül a részvételi díjból.

Az akcióban csak azok vehetnek részt, akik rendszeren, a jelentkezési határidő előtt beküldik a jelentkezésüket. Az akció június 30-a után megszűnik.

Barátnak minősül minden olyan személy, aki nem tagja sem a gyülekezetnek, sem az Evangéliumi Pünkösdi Közösségnek. A félreértések elkerülése végett ezt a jelentkezési lapon – a pásztorod aláírásával – hitelesíteni kell. Ennek hiányában nem érvényes a kedvezmény.

AKCIÓS RÉSZVÉTELI DÍJAD, HA HOZOL BARÁTOT: 3000 FT

A BARÁTOD RÉSZVÉTELI DÍJA: 2500 FT

HA TÖBB BARÁTOT HOZOL, MINDEGYIKÜK 2500 FT-OT FIZET!

A csekken a Te és a Barátaid által ÖSSZESEN fizetendő díj 50%-át kérjük befizetni!

Helyszíni jelentkezés esetén mindenki 3500 Ft-ot fizet!

{k2000305}

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

TÁBORKERTES FELHÍVÁS!

A Táborkert Alapítvány és a Gyermekmisszió a következő sürgős kéréssel fordul csempézni tudó testvérekhez:

Keressük azokat a testvéreket, akik június 13–30. között szolgálatként segítségünkre lennének a kadarkúti vizesblokk burkolásának befejezésében. Jelentkezés: Pintér Sándornál, tel.: 06 (20) 915-2785.

Bemerítés Petneházán • Rákóczi Zoltánné ifj. vezető

Az elmúlt év végére, sok nehézség és próba után végre elkészült a bemerítő medence.

Hálát adunk Istennek, hogy medencénket december 12-én tíz testvér alámerítésével avathattuk fel.

A bemerítési istentiszteleten további tíz testvér jelezte, hogy át akarja adni életét Istennek.

Hisszük, hogy ez csak a kezdet, és az Úr kegyelméből gyakrabban tarthatunk ilyen csodálatos ünnepet.

Köszönjük az értünk mondott imákat és az anyagi segítséget is!

Május 6. Mezőcsokonya • Pál Noémi

Három gyülekezetből tizenhárman tettek – több mint száz ember előtt – bizonyosságot azzal, hogy hitüket bemerítkezéssel is megpecsételték. Négyen helyiek, hatan a várpalotai Sálem gyülekezetbe, hárman pedig a zalaegerszegi gyülekezetbe tartoznak.

Az Úr áldása kísérje életüket!

IRODALOM ÉS KAZETTA MISSZIÓ A KECELI GYÜLEKEZETBEN.

KERESZTÉNY IRODALOM: Bibliák, kommentárok, tanulmányok, elbeszélések, versek, folyóiratok, stb.

AJÁNDÉKTÁRGYAK: Képeslapok, könyvjelzők, jegyzettömbök, kitűzők, tollak, naptárak, képek, levélpapírok, térképek, borítók, memóriajátékok, kerámiák, egyéb ajándéktárgyak.
KAZETTÁK, CD LEMEZEK: Audiokazetták, hazai és külföldi előadóktól. Videokazetták, zenés és bibliai történetek.

KAZETTA MÁSOLÁS, TERJESZTÉS: *Gulyás István* evangélista tanítójellegű kazettái (kb. 100 témában) *Makovei János* tanítói szolgálatai (közel 200 témában) *Erős István* evangélizációs szolgálatai. Más előadók tanításai. A kazetták ára: 250 Ft/db.

Kérésre szívesen küldünk címlistát. Levélcím: EPK Keceli Gyülekezet 6237 Kecel, Erdő u. 1
Tel.: Kovács Ibolya (78) 321-955.

FELHÍVÁS

Az EPK Hajnalcsillag Rehabilitációs Otthon vezetése munkatársat keres *gazdasági vezető* munkakör betöltésére. A munkakört betöltheti minden olyan személy, aki rendelkezik:

- felsőfokú szakirányú végzettséggel,
- legalább három éves szakmai gyakorlattal,
- felhasználói szintű számítógépes ismerettel.

További feltételek:

- kifogástalan keresztény életvitel,
- nyitottság a szenvedélybetegség gyógyulása érdekében folyó szolgálatra.

A jelentkezéseket – részletes szakmai önéletrajzzal – írásban az EPK Országos Titkárság címére várjuk: 1143 Budapest, Gizella u. 37.

Érdeklődni: Molnár Géza, otthonvezetőnél, tel.: 06 (24) 461-007.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Az Élő Víz Irodalmi Alapítvány hívó novellapályázatot ír ki.

Pályázni olyan – saját kútjából merített – irodalmi értékű, hitéletünket valóságghűen bemutató, 5–10 oldal terjedelmű novellákkal lehet, amelyek eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. A pályamunkákat négy példányban kérjük beküldeni. Kérjük kedves pályázóinkat, hogy a novellákat lássátok el jeligével, és mellékeljetez hozzá egy – a pályázó nevét és címét tartalmazó – lezárt borítékot, melyre írjátok fel a novellán található jeligét. Egy pályázó több írással is nevezhet, külön jeligével ellátva.

Beküldési határidő: 2000. augusztus 31.

A pályázatot a következő címre küldjétek: Élő Víz Irodalmi Alapítvány 8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18. Telefon: 88-474-018

A nagy borítékra írjátok rá: „Novellapályázat”

A pályázatok elbírálását négyfős bizottság végzi. A jeligés borítékot csak a pályaművek elbírálása után bontjuk fel.

Díjazás: I. díj: 20.000 Ft, II. díj: 10.000 Ft, III. díj: 6000 Ft

A díjazott és a közlésre alkalmas műveket az Élő Vízben megjelentetjük. A pályázat eredményét az Élő Víz ez évi 6. számában ismertetjük.

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Durkó Sándor László, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél, Weigert Emese

Fotó: Arnold Ernő, Bernhardt Gyula, Stanzel János

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

Internet: <http://www.epk.hu/eloviz>

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37.

Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 1200

Ft + postaköltség

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

1. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000301}

VÍZSZINTES: 18. Az amnesztia vége! 19. Edomi város (*IMóz*). 20. Kísértet. 21. A felsőfok jele. 22. „... , fedj, buzdíts teljes béketűréssel” (*2Tim*). 24. Folyó, amely mellé telepítette a zsidókat Assiria királya (*2Kir*). 25. Sporteszköz. 26. Élő, létező ember. 27. Angol főnemesi cím. 29. A Bengál-öböl szigetein élő negrito nép. 31. Locsolócső. 33. Csendes zug! 35. Sajátjából csíkozott vászon. 37. Indiai népcsoport. 38. A bicepsz is ez. 39. Bácsi, bizalmasan. 40. Lévita, akit Jósafát a nép tanítására rendelt (*2Kron*). 43. Gadara lakóit nevezték így (*Mt*). 46. Az ágyneműtartóban van! 47. „A” főzeléknövény. 48. A francium és a kálium vegyjele. 50. Ravaszdi. 51. Téli sport, névelővel. 52. Lombhullató bodzaféle cserje. 54. Ablakkeret! 55. Útszéli, erősen mérgező gyomnövény. 57. A molibdén vegyjele. 58. ... le mérite; II. Frigyes alapította porosz katonai érdemrend. 59. Edz. 61. Orosz mondai hős. 63. Edóm királya Hadád után (*IMóz*). 65. „Aki velem nem ..., tékozol” (*Lk*). 66. „Az Úr szava ... a vizek fölött” (*Zsolt*). 67. München folyója. 69. Kém. 70. Klaudius ..., a római helyőrség jeruzsálemi parancsnoka volt Pál idejében (*ApCs*). 71. „Rabbóni, ami azt teszi: ...!” (*Jn*). 72. Széir fia (*IMóz*). 75. „Mert aki meghalt, felszabadult a bűn ...” (*Róm*). 77. „Adjak nekik ékességet a ... helyett” (*Ézs*). 78. ...-lobog. 81. „A víznek illatától kifakad, ... hajt, mint a csemete” (*Jób*). 83. „Sáronnak rózsája vagyok, és a völgyek ...” (*Én*). 85. Kis átmérőjű. 86. A Tanimbar-szigetek egyike. 87. Az Egyesült Királyság angol rövidítése. 89. „Kívülről igazaknak látszotok ugyan az emberek előtt, de belől ... vagytok képmutatással” (*Mt*). 90. Kiejtett betű. 91. Búcsúzó köszönés. 92. B. N. Á. 93. Dávid atyja (*ISám*). 95. Horvát és osztrák autójel. 96. Ady Endre műzsája. 98. O. V. N. 99. Női név. 102. Zala megyei település. 104. Magasodik. 105. Magnetofon a hifitoronyban. 106. ...monda. 109. Apró, tagolatlan testű állatka. 110. Fordított kötőszó. 111. Kenyér gabona. 112. Táruló. 114. A láb része. 116. Zöld, németül. 118. Egy Borsod megyei község lakója. 120. Perzsa király, aki hazaengedte a zsidó népet a fogságból (*Dán*). 122. Folyó Franciaországban. 124. Angol helyeslés. 125. A zsidók ellenségei. 126. Iparkodás. 128. Megszűnt európai állam.

FÜGGŐLEGES: 2. Város Júdában (*Józs*). 3. ... Gallery; múzeum Londonban. 4. A zsidó év 5. hónapja. 5. „Isten hozza vissza a száműzötteket, kihozza boldogságra a ...” (*Zsolt*). 6. Ikonfájl kiterjesztés. 7. Férfi, aki a frigyláda megérintése miatt halt meg (*2Sám*). 8. „Akiben megvan ez a reménység Ő ..., az mind megtisztítja ő magát” (*IJn*). 9. Gyanakvó, bizalmatlan. 10. „Meghalván a Krisztussal, megszabadultatok e világ ... tanításaitól” (*Kol*). 11. Hangosan kiáltozik (régies kif). 12. Angol miniszterelnök volt (Anthony). 13. Az intézetben van! 14. „Ne irigykedjél az ... emberre” (*Péld*). 15. A technécium vegyjele. 16. „... minden napnak a maga baja” (*Mt*). 17. Ipari növény. 23. Tartozása (szleng kif.). 26. Atlaszkötésű fémszálas

selyemszövet. **28.** Ukrán nemzeti tanács (1917). **30.** Abba a másik irányba. **32.** Huszárok vezényszava. **34.** Város, melyet bűnei miatt elsüllyesztett az Úr (*IMóz*). **36.** Dal. **38.** Alakzat. **39.** Kesergő. **41.** „Féljete a fegyvertől, mert a fegyver a ... miatt való büntetés” (*Jób*). **42.** Izrael autójele. **44.** Moábita helység (*5Móz*). **45.** Elimélek felesége (*Ruth*). **48.** Lóg. **49.** „... az ebet a karóhoz” (szólás). **53.** Megtévesztő. **55.** Jó estét! (franciául). **56.** Várandós. **58.** Fűszernövény. **60.** Orosz női név. **61.** Csatlakozik. **62.** Arábiai néptörzs (*Ez*). **64.** Gyümölcskoscsonya. **66.** Női becenév. **68.** Részben társul! **73.** Helybenhagyó válasz. **74.** Moáb egyik ura volt (*IKrón*). **76.** Visszahall! **77.** Merre? **79.** Köt. **80.** Ilyen kezű a tolvaj. **82.** A foglyok kicserélése. **84.** Rábaközi község. **85.** Védelem alatt lévő állapot. **88.** Török evezős csónak. **90.** Férfinév. **93.** Női név. **94.** Izom. **96.** Római 51-es. **97.** Város a Bakony területén. **100.** Divatjamúlt. **101.** Előhívószerként használt anyag. **102.** Hányadik? **103.** Kajmán fia (*Lk*). **107.** Női név. **108.** „Dicsérjék az Úrnak nevét, mert az ő neve ... egyedül” (*Zsolt*). **111.** Csipkéből készült rakott fodor. **112.** „Kézen hordoznak téged, hogy meg ne üssed lábadat a ...” (*Zsolt*). **113.** Turgenyev szülővárosa. **115.** Régi úrmérték, kb. fél liter. **117.** „Minden gondotokat ő... vessétek” (*IPét*). **119.** „A ... az Isten beszéde” (*Lk*). **121.** Fővárosi sportklub. **123.** A hirdetésben van! **125.** Annyi mint, rövid. **127.** Szombathely határai!

2. Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k2000302}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k2000303}

VÍZSZINTES: **1.** Izsakhár unokája (*IKrón 7*). **5.** Júda királya (*IKir 15*). **6.** ...-Abarim; hely, ahol Izrael táborát ült a pusztai vándorlása során (*4Móz 21*). **8.** „A bűn az ... előtt leselkedik, és reád van vágyódása” (*IMóz 4*). **10.** ...-Ábib, város a Kébár folyó mellett, ahol Ezékiel hét napig nem szólalt meg a foglyok között (*Ez 3*). **11.** Béker elsőszülött fia (*IKrón 7*).
FÜGGŐLEGES: **1.** Helység, ahol Izrael megverte Szíhon népét (*4Móz 21*). **2.** Manassé fél törzsének egyik fejedelme (*IKrón 5*). **3.** „Sok ... van az igaznak, de valamennyiből kiment az Úr” (*Zsolt 34*). **4.** Abela ...; város, ahol Bahana Salamon tisztartója volt felelős a király ellátásáért (*IKir 4*). **7.** „Az ő nyavalyájába ... magát az istentelen” (*Péld 14*). **9.** „Az én beszédem, amely számból kimegy, nem ... hozzám üresen” (*Ézs 55*).

Kedves Rejtvényfejtők! • Nagy Kornél

Amikor az előző számot kézhez kaptam, már láttam magam előtt a sok ráncolt homlokú rejtvényfejtőt, akik nem az Úr gazdag áldását kívánják majd az életemre, és biztos voltam abban, hogy sokaknak komoly gondot fog okozni a tematikus rejtvény. Tudtam, hogy nem könnyű a feladat akkor sem, ha ezt nyomdai hiba nem nehezíti még jobban. De hála Istennek, azért a nagy többség sikerrel vette a nem szándékosan nehezített akadályt. A fő gondot az okozta, hogy a hibás választ küldők megelégedtek olyan névvel, melyet adott esetben személy is viselt. A nevek közt három volt ilyen (*Hebron, Lais* és *Siló*), viszont csak egyedül az **Arnon** volt az a név, melyet kizárólag folyó, illetve a Biblia egyes helyein patak kapott. Minden évben bebizonyosodik, hogy a tematikus rejtvény a megszokottnál is nagyobb odafigyelést és bibliismeretet igényel. A nyomdai hiba miatt, pontosabban, hogy a rejtvényrács utolsó oszlopa majdnem teljes egészében hiányzott, mindenkitől elnézést kérek – a nyomda nevében is. Megígérem ugyan nem tudom, hogy nem lesz hiba többé, de igyekezünk azt elkerülni.

Bemutatkozik: Windisch Károly (Tatabánya)

E számban bemutatkozik Windisch Károly, aki 24 alkalommal küldött be megfejtést, és eddig 165 pontot gyűjtött össze. Kétszer nyert könyvet, egyszer kazettát és egyszer Élő Víz előfizetést.

*Hívő szülők második gyermekeként születtem 1950-ben. 1967-ben tértem meg, és a budapesti Agapé gyülekezetben merítkeztem be. Feleségem Verba Katalin, és van egy ötéves fiunk: Márk. Isten kegyelméből többféle szolgálatot végezhettem a tatabányai gyülekezetben, 1997-től presbiterként. Nagy áldást jelentett számomra az 1983-ban elvégzett gyülekezeti munkásképző tanfolyam. Bizonyosságom lényege a Jób 10,12-ben van megírva: „Életet és kegyelmet szerzettél számomra, és a te gondviselésed őrizte az én lelkemet.”
Az Úr áldjon meg minden kedves ÉLŐ VÍZ olvasót.*

Sorsfordító könyvesbolt

1074 Budapest, Rottenbiller u. 24. *Telefon:* 342-4429 *E-mail:* sorsford@interware.hu
Nyitvatartás: hétköznap 10–18 h-ig.

A pontverseny állása:

91 pont: D. Nagy Gáborné; **90 pont:** Bálint Miklósné; **87 pont:** Barna Frigyes, Berla Ferenc, Hegedűs Péterné; **85 pont:** Murvai Lászlóné; **84 pont:** Nagy Kornél Gedeon; **83 pont:** Duszka Tiborné, ifj. Tarr István; **81 pont:** Bordásné Váradi Krisztina; **80 pont:** Bozsóky Ferencné; **78 pont:** Böszörményi Lászlóné; **77 pont:** Becző Győző, Édes Zsuzsanna, ifj. Horváth Istvánné, Török Ferencné; **76 pont:** Szakács Györgyné; **71 pont:** Jócsákné Kurdi Sára, Weller József; **69 pont:** Forgács András, Gróf Nándorné, Molnár Péterné, Nagy-Ajtai Márta, Plesa Jánosné, Simák Erika, Simon Adrienn; **65 pont:** Balogh Katalin, Sárík Róbert; **62 pont:** Kubis Ferencné; **61 pont:** özv. Monos Mihályné, Wilhelm Konrád; **60 pont:** Kállai Ibolya; **59 pont:** Opóczki Magdolna; **57 pont:** Kaszta Imola, Komócsi Józsefné, Megyeri Béniné; **56 pont:** Sanda Mónika; **55 pont:** Csányiné Farkas Mária, D. Nagy Emma; **53 pont:** Molnár Anita; **51 pont:** Farkas János, Gyuricsek Evelin, Makkai István, Seprenyi Mihályné, Pirka Andrea, Windisch Károly; **43 pont:** Schäfer Ruben; **42 pont:** Juhász Miklósné, Kállai József, Ónódi Andrea, Óvári András, Szabó Gizella; **39 pont:** Perei Imre; **36 pont:** Szabó Endre; **33 pont:** Gáspár Jánosné; **29 pont:** Kiss Katalin, Kis Krisztián, Nagy Mihályné; **27 pont:** Burai Imréné, Juhász Csilla, Szabó Zoltán; **25 pont:** Kriston Rózsa; **24 pont:** Baráth Emese, Farkas Gréti; **22 pont:** Szabó Szilvia; **21 pont:** Horváth Istvánné; **17 pont:** Adamik László, Bozóné Csernus Emőke, Dakó Ilona, Gesztesi István, Gyórfi Eszter, Takácsné Makkai Zita, Vass Béláné, Virág Róbert, Zsohár Sándorné; **16 pont:** Durkó Lajosné, Pintér Józsefné; **13 pont:** Gábor Zoltán, Menich Krisztina, Oláh Rita, Sógorka Ferencné, Szerdi Hajnalka; **10 pont:** Nagy Csilla, Nagy Eszter Rita; **9 pont:** Gömöri Béláné; **8 pont:** Jakab Roland, Joó Zsoltné, Mundrucz Istvánné, Szabó Istvánné, Szalontai Mária Klára; **4 pont:** Balla Erzsébet, Borbély Józsefné, Csaplár Antalné.

Elküldendő:

a hagyományos rejtvény vízsz. 2. és függ. 1. soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; a skandináv rejtvény számozott soraiban található **igevers pontos helye (3 pont)**; valamint a minirejtvény öt bekarikázott betűjéből összerakott **szó**, mely egy próféta atyjának neve (**2 pont**).

Megérkezési határidő: 2000. július 24.

Cím: ÉVR Nagy Kornél 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22. **E-mail cím:** nkornel@epk.hu

A 2000/2. szám helyes megfejtései:

tematikus: Arnon (**4 pont**);

skandináv: *Zsolt 71,8–9 (**3 pont**);

minirejtvény: Miriám (**1 pont**).

A **tollkészletet**, melyet *Városi Ferenc* testvérünk ajánlott fel: **D. Nagy Gáborné** (Békés), a *Sorsfordító könyvesbolt* **ajándécsomagját**: **Bálint Miklósné** (Kalocsa) **Barna Frigyes** (Csetény), **Berla Ferenc** (Sülysáp), **Hegedűs Péterné** (Hajdúböszörmény), **Murvai Lászlóné** (Hajdúsámson) nyerte.

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

GYERMEKKERT

{k2000306}

{k2000307}

{k2000308}

{k2000309}

{k20003C}

{k20003D}